

చందమామ

ఆగస్టు 1972

Photo by: SURAJ N. SHARMA

నోరూరించే...మనసునుదోచే...మైమరపించే.

ప్రైవేటు

25

మాత్రమే!

క్రాంతి చార్జ్

పాపిన్స్

పండ్ల రుచిగల పిప్పర మెంట్లు

5 పండ్ల సువాసనలలో 13 మధురమైన దిక్కులు.
తక్కువ వెలగల మక్కువ గొలిపే ప్రతి ప్యాక్ లో—
నిమ్మ, మూసంబి, నారింజ, అనాస మరియు రాస్ బెర్రీ!

ఆ పండ్ల మజా తెలుసుకోండి పాపిన్స్ నారగించండి-

everest/122b/PP Tel

ప్రతి గ్రంథాలయంలోను
ఉండితీరాలి!

క్రిమితి మధురం భూతలింగం
తచించిన ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు

'SONS OF PANDU'

Rs. 5-25

'THE NECTAR OF THE GODS'

Rs. 4-00

పిల్లలకు బహుమతిగా
ఇవ్వతగినవి.

కాపీలకు:

డాల్టన్ విజన్స్

'చందమామ బిల్డింగ్స్'

మదరాసు - 26

స్వాన్ పెన్సులు

అంతరిక్ష యుగ విద్యార్థులకు

అరువిక తరానికి స్వాన్ పెన్సులు.
స్వాన్ మాత్రమే మెత్తగా తేలికగా
జాంబోయా వ్రాస్తుంది. స్వాన్
అక్వార్ట్ గాని కేంబ్రిడ్జ్ గాని
తీసుకోండి—అనందంగా చంద్రగోళంపై
అడుగుపెట్టండి.

ప్రేక్షమైన ఫలితం కోసం

స్వాన్
డీలర్స్ ఇంకుతో
వ్రాయండి.

స్వాన్ (ఇండియా) ప్రైవేట్ లిమిటెడ్

అర్వాది దొంగర్స్ ఏ. మహాళా కోట్టె,
బొంబాయి-1
క్రాంతి: 340, కన్నాడ స్టేస్ క్రాంతి ధర్మ.

hero's 51-120 ru

ఈ చిత్ర కథను సెప్టెంబరు '72 నెల 'చందమామ' లో చదవండి!

హంపంపివాడు

కార్టూన్ కలర్

ఎల్.డి.బి.బి.బి.బి.
అవ్వకంటెన్స్
లక్ష్మి ఎంటర్ రిటె

విరామచంద్రరావు ^{దర్శకత్వం} BA (HONS) ఎ.పూర్ణచంద్రరావు ^{నిర్మాత} ఎ.శేషగిరిరావు

ఈ చిత్రములోని పాటలు కొలంబియా రికార్డులలో వినండి.

మాబిల్లి! మాబిల్లి!

ఇన్ఫెమిన్ ఇవ్వండి...

టానిక్ ఏదైనా అవసరమైతే
పెద్దవాళ్ళకే అది సరిగ్గా పనికింద మాత్రమే చేసినట్లు అవుతుంది

అది ఆధిక్ అవసరమును ఆధిక్ పెరుగుదలగా మారుస్తుంది.

ఇన్ఫెమిన్ * టానిక్

పెద్ద పిల్లలకు (ఐరన్ తో కూడిన)
ఇన్ఫెమిన్ పిల్లలకు - 175 మి.లీ. & 57 మి.లీ.
పసి పిల్లలకు 10 మి.లీ. ఇన్ఫెమిన్ ట్రాప్

ఇన్ఫెమిన్ దళులలో చేరుండి...
పెరుగుదల నిచ్చు ఆకలి పోదండి!

అన్ని పండుల పావులలో లభించుచున్నది
* అమెరికన్ సయానమిడ్ కంపెనీ వారి
రిశివర్డ్ ట్రేడ్ మార్క్

లింబాస్ - INC. 20-3377L

కుటుంబ సమేతంగా చూడండి!

నాగభూషణం సమర్పించిన
 శ్రీ శ్రీ థియేటర్స్
 శ్రీ శ్రీ థియేటర్స్ (ప్ర) లిమిటెడ్

ప్రింట్ - బిర్రుకల్లు
 విమలసుందరరావు
 పోలవం
 కె.వి.మహదేవన్
 నగార్
 బి.హెచ్.రఘువరావు

ప్రజానాయకుడు

సాహిత్య అకాడమీ
 అవార్డు గ్రహీత
 'నవయుగ'

DEVI

PRIME MINISTER

MESSAGE

Our children need books and journals which will awaken their minds to the marvels of creation and the living universe of ideas. Publications for children must arouse imagination, create aesthetic awareness, encourage the desire for knowledge and at the same time teach them to live in harmony with their own society and the world.

My good wishes for the continued success of "Chandamama".

New Delhi,
July 15, 1972.

Indira Gandhi
(Indira Gandhi)

చందమామ

నంస్థాపకుడు : నా గి రె డ్డి

నంబారుకుడు : 'చ క్ర పా ని'

ఈ నెల బేతాళ కథ | "చీలిన చారులు" |
ముసవర్ మహమ్మద్ పంపినది.

"ఒక రోజు రాజు" అన్న పెద్ద కథను
ఈ సంచిక నుంచి ప్రారంభిస్తున్నాము.

తన కింప పనిచేసే వాళ్ళ మనస్త
త్వాలు అర్థం చేసుకునే శక్తిచాలని వాడు
మంచివాళ్ళనూ, చెడ్డవాళ్ళనూ కూడా
శంకిస్తాడు. ఒక రిపై ఒకరిని నిఘా
ఉంచుతాడు. మంచి పనివాళ్ళ దగ్గర
ఈ పద్ధతి బెడిసి కొడుతుందన్న నీతి
"అనుమానం మనిషి" అన్న కథలో
కనబడుతుంది.

సంపుటి 51 ఆగష్టు '72 సంచిక 2

మిరియపుగింజ

పూర్వం వానాజీ అనే రాజపుత్రబాలుడు ఉండేవాడు. అతని చిన్నతనంలోనే తండ్రి పోవటం చేత అతను తన పెత్తండ్రుల అండన పెరిగాడు.

వాళ్ళు వానాజీకి రాజపుత్ర సంప్రదాయాన్ని నేర్పారు. అతను పసితనంలోనే గుర్రపు స్వారి, విలువిద్యా, అస్త్రవిద్యలూ చక్కగా నేర్చుకున్నాడు.

ఒక పొగరుబోతు గుర్రాన్ని ఎవరూ అదుపు చెయ్యలేకపోగా, వానాజీ దాన్ని అదుపులోకి తెచ్చి, మచ్చిక చేసి, దాన్ని ఎక్కి తిరగసాగాడు. తన పెత్తండ్రులు గుర్రాలెక్కి తిరిగేటప్పుడు వానాజీ వారి వెంట తాను కూడా తిరిగేవాడు. అగుర్రం కూడా వానాజీని తప్ప మరెవరినీ ఎక్క నిచ్చేదికాదు.

ఒకనాడు ఒక వర్తకుడు రాజభవనానికి కాండ్లా నుంచి కొన్ని ఖడ్గాలు తెచ్చాడు.

వానాజీ ఆ కత్తుల వద్ద కూర్చుని ఒక్కొక్క కత్తి నిడివి, పదునూ పరీక్షించి, ఏదీ నచ్చక, ఒక్కొక్కటే తీసి పక్కన పెడుతూ వచ్చాడు.

“ఈ అబ్బాయికి ఖడ్గాల నాణ్యం బాగా తెలుసులాగున్నదే!” అనుకుని వర్తకుడు మంచి ఖడ్గం ఒకటి తీసి వానాజీకి చూపించాడు.

ఆ కత్తిని చూడగానే వానాజీ కళ్ళు మెరిశాయి. “నా కిలాటి ఖడ్గమే కావాలి. ఇది ఉంటే నన్నెవరూ జయించలేరు!” అన్నాడతను ఉత్సాహంతో.

అతను ఆ ఖడ్గాన్ని తన పెత్తండ్రుల వద్దకు తీసుకుపోయి దాన్ని తనకు కొని పెట్టమని అడిగాడు.

“మేము బతికి ఉండగా నీకు ఖడ్గంతో ఏం పని, బాబూ?” అని ఒక పెత్తండ్రి అడిగాడు.

“ఈ ఖడ్గం మరీ పెద్దది. నువ్వు పట్ట లేవు,” అన్నాడు మరొక పెత్తండ్రి.

“నేను పెరిగిపోతున్నాను. నాకున్న ఖడ్గం మరీ చిన్నదిగా ఉన్నది,” అన్నాడు వానాజీ.

“ఖడ్గం పొడుగుగా ఉండటం ముఖ్యం కాదురా! దాన్ని పట్టిన వాడి ధైర్యసాహసాలు ముఖ్యం. ఖడ్గం పొడుగు తక్కువై నవ్వుడు శత్రువు కేసి ఒక అడుగు ముందుకు పోయి పోరాడాలి,” అన్నారు వానాజీతో పెత్తండ్రులు.

వానాజీ నిరాశ చెంది అఖడ్గాన్ని వర్తకుడికి తిరిగి ఇచ్చాడు.

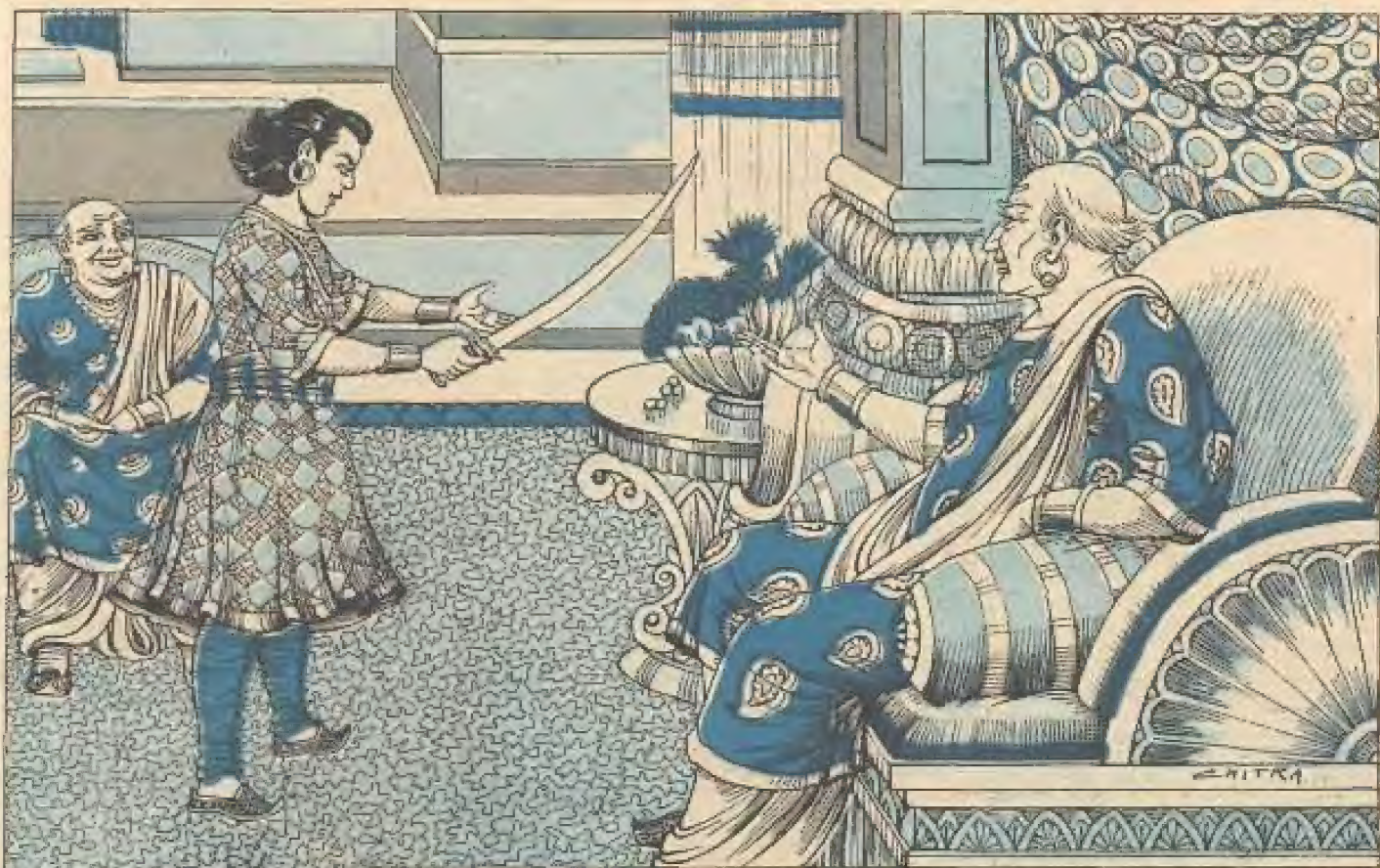
కొన్నాళ్ళు గడిచాక కొందరు బందిపోటు దొంగలు గ్రామం మీద పడి, అవులమంద

లన్నిటినీ తోలుకుపోయారు. అలాటిది జరిగి నవ్వుడు గ్రామస్థులు డప్పులు వాయిం చటం రివాజు.

రాజభవనంలో ఉన్న వానాజీకి డప్పుల మోత వినిపించింది. ఆ మోత ఏమిటని అతను అడిగితే, దొంగలు పశువులను తోలుకుపోతున్నారని చెప్పారు.

వానాజీ తనలో, “కోటలో నేను ఉండి కూడా ఈ అన్యాయం జరగనిస్తానా? మా పెత్తండ్రులకు ఎంత అవమానం! మా అమ్మ నన్ను చూసి సిగ్గుపడదా?” అనుకున్నాడు.

అతను వెంటనే తన గుర్రం ఎక్కి, ఖడ్గం ఝళిపిస్తూ, బందిపోటు దొంగల వెనకగా దౌడుతీశాడు.

అరణ్యం లోపలగా అతను దొంగలను కలుసుకున్నాడు.

దొంగల నాయకుడు ఆకుర్రవాణ్ణి చూసి నవ్వి, "బుద్ధవాడా, నీకింకా మీసకట్టయినా రాలేరు గదా, మా నుంచి పశువులను ఎలా తీసుకుపోదా మనుకుంటున్నావు?" అన్నాడు.

ఇది మాటలతో తేలే విషయం కాదనుకుని వానాజీ తన గుర్రాన్ని దొంగల నాయకుడికి దగ్గిరగా నడిపి, తన కత్తితో అకస్మాత్తుగానూ, బలంగానూ దొంగలనాయకుడి తల కేసి కొట్టాడు.

దొంగ తల పక్కకు తిప్పటంతో వానాజీ కత్తి దెబ్బకు అతని ముక్కు, మూతీ తెగి పోయాయి.

వాడు ఆవేశంతో, "చంపండి కుర్రకుంకని! చుట్టుముట్టి పట్టుకుని, ముక్కలుగా నరకండి!" అని అరిచాడు.

ఈ అడావుడిలో గోవులమంద గ్రామం కేసి పరిగెత్తి పోయింది. వానాజీ కూడా, తాను అంతమంది దొంగలతో పోరాడలేనని

గ్రహించి, గుర్రాన్ని వెనక్కు తిప్పి, దోడు తీయించాడు.

దొంగలు వానాజీ వెంట పడ్డారుగాని, వానాజీ గుర్రం అతి వేగంగా పరిగెత్తటం చేత గ్రామాన్ని చేరేలోగా అతన్ని అందుకోలేకపోయారు.

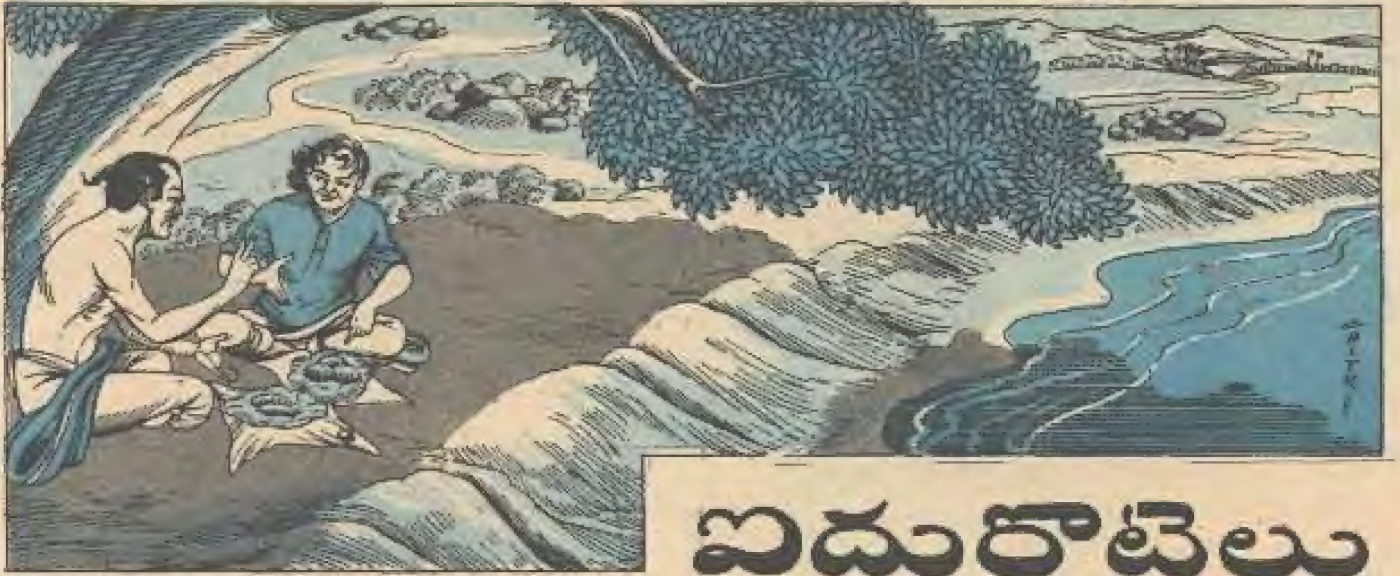
గ్రామంలో పశువులు పోయాయని ఏడుస్తున్న గ్రామస్థులు అవి తిరిగి రావటం చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. వానాజీని చూసి వారు పొందిన ఆనందం ఇంతా అంతా కాదు.

అంత చిన్నవాడు దొంగల ముఠా నుంచి పశువులను ఎలా రక్షించాడో ఎవరికీ అర్థం కాలేదు.

తరవాత వానాజీతో అతని పెత్తంద్రులు, "ఇప్పటి నుంచే నీకీ దుడుకు దేనికిరా, బాబూ? పెరిగి పెద్దవాడివైనాక ఎన్ని సాహసకార్యాలైనా చేద్దువు గాని!" అన్నారు.

"నేను చిన్నవాణ్ణి అయితేనేం? మీరియవుగింజను! ఘాటు జొస్తే!" అన్నాడు వానాజీ.

విదురొట్టెలు

ఒకనాడు సోమయ్య, కామయ్య అనే బాట సారు లిద్దరు ఒక పేదరాసి పెద్దమ్మ ఇంట కలుసుకున్నారు. వారు పెద్దమ్మ ఇంట రాత్రి గడిపి, మర్నాడు ఉదయం ప్రయాణం కొనసాగించేటప్పుడు పేదరాసి పెద్దమ్మ వారికి దిబ్బరొట్టెలు చెరొక మూట కట్టి, దారిలో తినటానికి ఇచ్చింది. సోమయ్య కొంచెం ఉదార బుద్ధిగలవాడు, కామయ్య కాస్త పిసినిగొట్టు. అందుచేత పేదరాసి పెద్దమ్మ సోమయ్య మూటలో మూడు రొట్టెలు పెట్టి, కామయ్య మూటలో రెండే ఉంచింది.

కొంత దూరంపాటు ఇద్దరి దారులూ ఒకటేకావటం వల్ల సోమయ్య, కామయ్య కలిసే నడిచి, మిట్టమధ్యానం వేళకు ఒక చెరువు గట్టున చెట్టునీడను చేరుకున్నారు.

వాళ్ళు చెరువులో కాళ్ళు కడుక్కొని, భోజనం చెయ్యటానికి మూటలు విప్పేసరికి,

సోమయ్య మూటలో మూడు రొట్టెలూ, కామయ్య మూటలో రెండే రొట్టెలు కనిపించాయి.

"చూశారా, పేదరాసి పెద్దమ్మ పక్ష పాతం? మీకు మూడు రొట్టెలు కట్టి ఇచ్చి, నా మూటలో రెండే పెట్టింది," అన్నాడు కామయ్య.

సోమయ్య నవ్వి, "రెండు రొట్టెలు మాత్రం తినగలమా? కానివ్వండి, అంతగా తినగలిగితే ఐదు రొట్టెలూ ఇద్దరమూ సమంగా పంచుకుని తిందాం," అన్నాడు.

ఆ మూటలో కామయ్య కాస్త తృప్తి పడ్డాడు. వాళ్ళు రొట్టెలు తినటానికి ఉపక్రమించబోతూ ఉండగా, అదే చెట్టునీడకు రామయ్య అనే మూడో బాటసారి వచ్చాడు.

రామయ్య ఆ ఇద్దరి దగ్గిరా ఆహారం ఉండటం గమనించి, "అయ్యలారా, మీలాగే నేనూ ఆకలిగా ఉన్నాను.

మీ ఆహారంలో నాకు కొంత ఇచ్చారంటే మీరు ఇంకా ఉంచుకోను," అన్నాడు.

"మా వద్ద ఉన్న రొట్టెలు మన ముగ్గురికీ సరిపోకపోవు. మీరు కూడా మాతోపాటు భోజనం చెయ్యండి," అన్నాడు సోమయ్య.

రామయ్య వారితోపాటు భోజనానికి కూర్చున్నాడు. ఉన్న రొట్టెలను ముగ్గురూ సమంగా పంచుకుని తిని, చెరువులో నీరు తాగి అకలి తీర్చుకున్నారు.

రామయ్య మిగిలిన ఇద్దరికీ కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుని, సోమయ్యకు డబ్బు ఇవ్వబోయాడు. కాని సోమయ్య వద్దన్నాడు. అయినా రామయ్య అయిదణాలు సోమయ్య చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సోమయ్య ఆ అయిదణాలలో రెండు తీసి కామయ్యకు ఇస్తూ, "మీ వంతు మీరు పుచ్చుకోండి. నావి మూడు రొట్టెలూ, మీవి రెండు రొట్టెలూ గద! ఈ అయిదణాలలో రెండు మీకు చెందటం న్యాయం," అన్నాడు.

"ఇది చాలా అన్యాయం! రామయ్య మన ఆహారం తిన్న కృతజ్ఞతతో డబ్బు ఇచ్చాడు. ఇది మన ఇద్దరికీ సమంగా చెందాలి. నాకు మరో అర్థాణా వస్తుంది," అన్నాడు పిసినిగొట్టు కామయ్య.

సోమయ్యకు కామయ్య పిసినిగొట్టు తనం చూసి ఒళ్ళు మండు కొచ్చింది.

"పదండి, మనం గ్రామానికి వెళ్ళి, న్యాయాధికారి నడిగి న్యాయం తేల్చుకుందాం," అన్నాడు సోమయ్య.

ఇద్దరూ ఒక గ్రామం చేరుకుని, అక్కడి న్యాయాధికారి వద్దకు వెళ్ళి, ఆయననే న్యాయం పరిష్కరించమన్నారు.

న్యాయాధికారి ఇద్దరి మాటలూ శ్రద్ధగా విని, కామయ్య కేసి తిరిగి, "న్యాయం చెప్పాలంటే, రామయ్య ఇచ్చిన అయిదు అణాలలో నాలుగణాలు సోమయ్యకు చెందుతాయి. నీకు ఒక అణా మాత్రమే వస్తుంది. అందుచేత, సోమయ్య నీ కిచ్చిన రెండు అణాలలో ఒకటి సోమయ్యకు తిరిగి ఇచ్చేయ్యి," అన్నాడు.

ఈ తీర్పు విని కామయ్య నిర్దాంత
హాసాడు.

"అయ్యా, ఇదేం న్యాయం? మా మా
రొట్టెల సంఖ్యనుబట్టి చూసినా నాకు రెండ
నాలు రావాలి కద? నన్ను అణా మాత్రమే
తీసుకోమంటున్నారేమిటి?" అన్నాడు
కామయ్య న్యాయాధికారితో.

"అవును. నేను చెప్పినదే న్యాయం.
ఆది ఎలా న్యాయమో చెబుతాను. అసలు
అయిదు రొట్టెలను మీరు ముగ్గురూ ఎలా
పంచుకున్నారు?" అన్నాడు న్యాయాధికారి.

"చిత్తం! ఒక్కొక్క రొట్టెనూ మూడేసి
సమభాగాలు చేశాం. అయిదు రొట్టెలూ
పదిహేను భాగాలు అయ్యాయి. వాటిలో
ఒక్కొక్కరమూ అయిదేసి ముక్కలు
తీస్తాం," అన్నాడు కామయ్య.

"భాగించినాక నీ రొట్టెలు ఎన్ని
ముక్కలు అయ్యాయి?" అని న్యాయాధి
కారి అడిగాడు.

"చిత్తం! ఆరు ముక్కలు అయ్యా
యింది," అన్నాడు కామయ్య.

"అందులో అయిదు నువ్వే తిన్నావు.
నువ్వు కామయ్య కిచ్చినది ఒకే భాగం.
సోమయ్యవి మూడు రొట్టెలు. అవి తొమ్మిది
భాగాలు అయ్యాయి. అందులో సోమయ్య
అయిదు మాత్రమే తిని, నాలుగింటిని
కామయ్య కిచ్చాడు. కామయ్య తాను తిన్న
అయిదు ముక్కలకూ అయిదు అణా
లిచ్చాడు. అందులో ఒకే ముక్క నీదీ,
మిగతా నాలుగూ సోమయ్యవి గనక.
కామయ్య ఇచ్చిన అయిదణాలలో ఒకటి
నీకూ, మిగిలిన నాలుగూ సోమయ్యకూ
చెందాలి. నేను చెప్పినది న్యాయమేగదా?"
అన్నాడు న్యాయాధికారి.

సోమయ్య తన కిచ్చిన రెండణాలలో
ఒకటి సోమయ్యకు తిరిగి ఇయ్యబోయాడు
కామయ్య. కాని సోమయ్య తీసుకోక,
"న్యాయస్థానాలకు పోతే ఇదే జరుగు
తుంది. ఏమైనా మనిషికి కాపినం తగదు,"
అన్నాడు.

తరవాత సోమయ్య, కామయ్య ఎవరి
దారిన వారు వెళ్ళిపోయారు.

ఆమోరీవారణీ

తావ న్మహతాం మహిమా
యావ న్న కిమపి హి యాచ్యతేలోకః ;
బలి మనుయాచనసమయే
శ్రీపతి రపి వామనో జాతః.

1

[గొప్పవారి మహిమ ఎంతవరకనగా, ఎవరినీ యాచించనంతవరకే! బలిచక్రవర్తిని యాచించినప్పుడు లక్ష్మీదేవి భర్త కూడా వామనుడయ్యాడు.]

మాతా నిందతి, నాభినందతి పితా,
భ్రాతా న సంభాషతే,
భృత్యః కుప్యతి, నానుగచ్ఛతి సుతః,
కాంతాపి నాల్లింగతే,
అర్థప్రార్థనశంకయా న కురుతే
సల్లాపమాత్రం సుహృత్,
తస్మా దర్థ ముపార్జయ శ్రుణిసఖే
హ్యర్థేన సర్వే వశాః.

2

[దరిద్రుణ్ణి తల్లి నిందిస్తుంది, తండ్రి మెచ్చడు, భ్రాతలు పరికరించరు, పనివాడు కోప్పడతాడు, కొడుకు వెంటరాడు, భార్య దూరాన ఉంచుతుంది, డబ్బు అడుగులాడన్న భయంతో మిత్రుడు పరికరించనైనా పరికరించడు. డబ్బుంటే అందరూ స్వామిసులపు తారు. అందుచేత డబ్బు సంపాదించాలి.]

యక్షపర్యతం

3

[బందిపోట్లనాయకుడు స్వర్ణాచారి అనే వాణ్ణొకణ్ణి పట్టుకుని, అతడి ద్వారా అరణ్యంలోని ఒక కుటీరంలో నివసిస్తున్న యిద్దరు క్షత్రియయువకుల్ని గురించి తెలుసుకున్నాడు. ఆ సమయంలో విష్ణుశ్వరభూజారి అనేవాడు బందిపోట్ల పైకి పెంపుడు సింహాన్ని తన కొల్పాడు. అది బందిపోట్లలో ఒకడి మీదపడి, గట్టిగా గొంతుపట్టుకున్నది. తరవాత—]

హఠాత్తుగా గర్జిస్తూ వెనక వస్తున్న తన అనుచరుడి మీద పడిన సింహాన్ని చూస్తూనే బందిపోట్లనాయకుడు అదిరిపడ్డాడు. అతడు ఒక్క క్షణం ఏమిచేయటమా అని ఆలోచించి, చప్పన ఈటెను పై కెత్తి, సింహాని కేసి బలంగా విసిరాడు. ఈటె పోయి సింహానికి ఒక అడుగు దూరంలో నేలకు తగిలి, నిలువుగా గుచ్చుకుపోయింది. సింహం మాత్రం బందిపోటును గొంతు పట్టుకుని అటూ యిటూ విదిలిస్తూ నేల మీద పొర్లించటం మానలేదు. బందిపోట్లనాయకుడు చుట్టూ ఓసారి కలయ చూశాడు. సింహం పట్టులో చిక్కిన బందిపోటువాడి ఒంటె బెదిరి క్షత్రియ యువకుల కుటీరం వెనక వున్న చెట్ల కేసి పారిపోయింది. మరొక అనుచరుడున్న ఒంటె మీది నుంచి స్వర్ణాచారి రక్షించండి, అంటూ బిగ్గరగా కేకలు పెడుతున్నాడు.

‘చం ద మా మ’

బందిపోట్లనాయకుడికి యిక తాను తన అనుచరుణ్ణి సింహం బారి నుంచి కాపాడ లేనని తెలిసిపోయింది. సింహం నోట చిక్కిన ఆ బందిపోటు రెండు మూడుసార్లు పెద్దగా అరిచి పూరుకున్నాడు. ఇప్పుడు సింహం వాణ్ణి దూరంగా విడిలించి పార వేసి, వెనక కాళ్ళ మీద కూర్చుని చిన్నగా గర్జిస్తూ బందిపోట్ల నాయకుడి కేసీ, ముందున్న బందిపోటు లాక్కు పోతున్న పాదిఅవు కేసీ చూడసాగింది.

ఈసారి సింహం తన మీదే లేక తన అనుచరుడి మీదే తప్పక దూకుతుందని బందిపోట్లనాయకుడు భయపడ్డాడు. అది ముఖ్యంగా అహరం కోసం అవును పట్టు

కోవాలని చూస్తున్నదని అతడు పొరబడ్డాడు. అవును వదిలి వేస్తే తమకు సింహాన్నుంచి ఎలాంటి ప్రమాదమూ రాకపోవచ్చు....

బందిపోట్లనాయకుడు యిలా అనుకుని తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఉప్తవెధవా! నీ తెలివి తక్కువ తనం వల్లనే మనవా డొకడు చచ్చాడు. సింహగర్జన వింటూనే నువ్వు అవును వదిలివేస్తే యీ ప్రమాదం సంభవించేది కాదు. 'సింహం అవును తరుముకుంటూ అరణ్యంలోకి పోయేది. ఇప్పటికైనా బుద్ధిగా అవును వదిలి పెట్టు." అని, కేకలు పెడుతున్న స్వర్ణాచారి కేసి రొద్రంగా చూస్తూ, "ఒరే, వాస్తుపక్షి! ఇక నైనా నేరుమూసుకుని మా వెంటపస్తావా, లేకపోతే ఒంటె మీది నుంచి కిందికి పడ దోసి సింహానికి మేతగా వెయ్యమంటావా?" అన్నాడు.

ఈ ప్రశ్న స్వర్ణాచారికి ఎంతో సంతోషాన్ని కలిగించింది. క్షత్రియ యువకుల పెంపుడు సింహం తనకు బాగా మాలిమి అయినదే. అది తనను ఏమీ చేయదు. ఆ కారణంగా అతడు లేని భయాన్ని నటిస్తూ, "ఉప్తనాయకా! నన్ను సింహానికి మేతగా వెయ్యండి. ఆ విధంగానైనా జన్మభూమిలోనే మరణిస్తాను. జన్మభూమి కన్న ప్రయమైన వస్తువు మరేం వున్నది!" అన్నాడు.

బందిపోటునాయకుడికి ఓ క్షణకాలం స్వర్ణాచారిని ఒంటె మీది నుంచి కింద పడ వేయటమే మంచిదనిపించింది. కాని, అతడికి మరుక్షణంలో తాను కొండచరియ ప్రాంతాల కట్టనున్న రాజధాని నగరం మాట గుర్తు కొచ్చింది. ఆ కారణంగా అతడు తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఆ వాస్తుపక్షిని యిక్కడ సింహానికి ఆహారంగా వదలకు. మనం నిర్మించబోయే కొండకోట పట్టణానికి వాడి సాయం కావలసి వస్తుంది. అక్కడ వాడు అంతగా మన మాట వినకపోతే, అప్పుడు ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి ఏ తోడెళ్ళ పొట్టలో నింపుదాం," అన్నాడు.

ఈ మాటలతో స్వర్ణాచారికి నిజంగానే చావు భయం కలిగింది. అతడు సింహాని కేసి తిరిగి, "భీమా! భీమా!" అంటూ పెద్దగా కేక పెట్టి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

పెంపుడు సింహం పేరు భీముడు. అది తన పేరు చెవుల పడగానే గర్జిస్తూ లేచి, ఒకసారి జూలు విడిలించుకుని స్వర్ణాచారి వున్న ఒంటె కేసి దూకింది. కాని, యీలో పలే రాసున్న ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన బంది పోటు అవు మెడకు వున్న తాడును చప్పన వదిలి, ఒంటెను గట్టిగా అదిలించాడు. ఒంటె జొన్నపోలాల కేసి పరుగు లంకించు కున్నది. దాని వెనకగా బందిపోటునాయ

కుడు కూడా తన ఒంటెను వేగంగా పరిగెత్తించాడు.

ఈ జరిగినదంతా విఘ్నేశ్వర పూజారి కుటీరం వెనక వుండి చూస్తూనే వున్నాడు. ఎంతో కాలంగా తనకు మిత్రుడుగా వుంటూ కష్టసుఖాల్లో తనను వదలని స్వర్ణాచారి బందిపోట్లకు బంది అయి పోవటం అతడికి ఎంత బాధ కలిగించింది. సమయానికి క్షత్రియ యువకులు కుటీరంలో వున్నట్టయితే, యీ విపత్తు కలిగి వుండేది కాదు.

విఘ్నేశ్వరపూజారి యింతగా అనుకునే ఆ క్షత్రియ యువకులిద్దరూ ఆ సమయంలో అరణ్యంలో వేట ముగించి తమ కుటీరాల వైపుకే బయలుదేరి వస్తున్నారు. ఆ రోజున

వాళ్ళకు వేట బాగా సాగింది. ఒక యువకుడి భుజాన్నుంచి లేడి ఒకటి వేళ్ళాడుతున్నది. రెండవ యువకుడి భుజం మీద రెండు అడవికోళ్ళూ, చేతిలో నాలుగు కుందేళ్ళూ వున్నవి. వాళ్ళు నిశ్చింతగా కబుర్లాడుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

ఆ యువకులిద్దరూ తమ కుటీరానికి కూతవేటు దూరంలో వుండగా పెంపుడు సింహం చిన్నగా గర్జిస్తూ వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి, గిరికిలు తిరుగుతూ, యువకుల్లో ఒకడి కాళ్ళను చుట్టుకోసాగింది. సింహాన్ని చూసి ఆ యువకులు పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. తాము వేటకు బయలుదేరేటప్పుడు దాన్ని బోనులో పెట్టటం

జరిగింది కదా! మరి అది బోనులో నుంచి ఎలా బయట పడింది? కర్కం కాలి సింహం ఎవరికైనా ప్రాణహాని కలిగించలేదుగదా!

యువకులు యిలాంటి అనుమానాలతో ఒకరి ముఖం కేసి ఒకరు ప్రశ్నార్థకంగా చూసుకునేంతలో విఘ్నేశ్వర పూజారి చెట్టు వెనక నుంచి వాళ్ళ ముందుకు పరిగెత్తుకుంటూ వస్తూ, "మహా యోధుల్లారా, ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! పుట్టిమునిగింది, కొంప లంటుకున్నై, సర్వనాశనం జరిగిపోయింది!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు క్షత్రియయువకు లిద్దరూ ఓ క్షణకాలం నివ్వెరపోయారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు పూజారి కేసి నిశితంగా చూస్తూ, "ఏమిటా సర్వనాశనం? నువ్వు, మేమూ, చుట్టూ వున్న అరణ్యం పచ్చగా కళకళలాడుతూ బతికే వున్నాంగదా! మరి ఆ జరిగి పోయిన సర్వనాశనం ఏ ప్రాంతాల? మాకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నదల్లా, యీ భీముడు బోనులో నుంచి ఎలా బయట పడగలిగాడా అన్నదే!" అని సింహం జూలు పట్టుకుని వేళ్ళతో దువ్వసాగాడు.

విఘ్నేశ్వరపూజారి ఆ క్షత్రియ యువకులిద్దరికీ అంతకు ముందు కుటీరం ప్రాంతాల జరిగిన భీభత్సం సంగతి గబగబా చెప్పి, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! ఇక్కడ కాలయాపన చేయటం దేనికి? త్వరగా కుటీరం దగ్గరకు

రండి. అక్కడ భీముడి పంజా ధెబ్బలకు చచ్చిన బందిపోటు శవాన్ని కూడా మీరు చూడపచ్చు. ఆ మహా విఘ్నేశ్వరుడి కృప వల్ల పాడిగేపూ, గోవత్సం మాత్రం మనకు దక్కాయి," అన్నాడు.

పూజారి చెప్పినదంతా విన్న ఖడ్గ జీవ దత్తులకు అశ్చర్యంతో పాటు, ఎక్కడ లేని కోపావేశం కూడా కలిగింది. తాము వుంటున్న మహారణ్యంలో ఆదిమవాసులైన అనేక తెగల మానవులు నివసిస్తున్నారని మాత్రమే యింత వరకూ వాళ్ళకు తెలుసు. ఒంటెలను యీనాటి వరకూ వాళ్లా ప్రాంతాల చూసి ఎరగరు. అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఒంటెల మీద వచ్చిన బందిపోట్లు తమ కుటీరంలో జొరపడటమేగాక, తమకు అతిథి సమానుడైన స్వర్ణాచారిని బలవంతంగా ఎత్తుకు పోవటం వాళ్ళకు ఎక్కడ లేని కోపాన్ని తెప్పించింది.

"జీవా, యిక మనం యిక్కడ కాల యాపన చేయకూడదు. ఆ బందిపోట్లు వెళ్ళిన మార్గం ఏదో పూజారి మనకు చెప్పాడు గదా. మనం వెంటనే బయలుదేరి పోయి స్వర్ణాచారిని వాళ్ళ బారి నుంచి విడిపించి, అదుర్మార్గుల్ని నరికి పోగులు వేద్దాం," అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తి దూశాడు.

జీవదత్తుడు తన మిత్రుడి భుజం మీద చేయి వేసి, "ఖడ్గా, ముందు వెనుకలు

చూడకుండా శత్రువుల కేసి దుమకటం ప్రమాద కారణం అవుతుంది. ఆ శత్రువుల సంఖ్య ఎంత? వాళ్ళు మన కుటీరం కేసి పనిగట్టుకు రావడం వెనక ఏదైనా రహస్యం వున్నదా? ఇవన్నీ సావధానంగా ఆలోచించాలి. పైగా ఎక్కడో ఎడారుల్లో మాత్రమే వాహనాలుగా ఉపయోగించే ఒంటెలను, అదుర్మార్గులు యీ అరణ్యంలోకి ఎందుకు తెచ్చారు?... సరే, ముందు కుటీరంలో నుంచి వాళ్ళు ఏమేమి ఎత్తుకుపోయారో వెళ్ళి చూద్దాం," అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు కుటీరం ముందుకు వెళ్ళేంతలో, వెనక వస్తున్న విఘ్నేశ్వర పూజారి వాళ్ళను అవి, "యోధుల్లారా!

ఇదిగో యీ పొద పక్కన నేల వాలి వున్న శత్రుశవాన్ని తిలకించండి! భీముడి పంజా దెబ్బకు వీడు వీరస్వర్గం అలంకరించాడు," అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు బందిపోటు శవం వున్న చోటుకు పోయారు. ఖడ్గవర్మ కాలితో శవాన్ని అటూ యిటూ కదిలించాడు. జీవదత్తుడు శవం కేసి పరీక్షిగా చూసి, "వీడు అడవిజాతి వాడు కాదు. దుస్తుల తీరూ, ముఖ లక్షణాలూ చూస్తూంటే, ఎక్కడో దూర ప్రాంతం నుంచి యీ అరణ్యాల్లోకి వచ్చినట్టుంది," అన్నాడు.

"వీడు కాస్త ప్రాణంతో వున్నట్టయితే, ప్రశ్నించి అన్ని రహస్యాలూ బయటికి

లాగే పని. పాపం, భీముడి కేం తెలుసు! కోపం కొద్దీ పంజా దెబ్బలతో పాటు, వాడి కోరలతో గొంతు కూడా పట్టుకున్నది," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

తరవాత యువకులిద్దరూ కుటీరంలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ చాలా వస్తువులు చెల్లా చెదురుగా కింద పడవేసి వున్నవి. గోడకు వేళ్ళాడుతూ వుండవలసిన రెండు ధనుస్సులూ, ఒక మూలగా పెట్టివుంచిన అంబులూ వాళ్ళకు కనిపించలేదు.

"ఈ బందిపోట్లకు మన కుటీరంలో కనిపించిన విలువగల వస్తువులు ధనుస్సులూ, అంబులూ అన్న మాట! వీళ్ళను వదలరాదు, వేటాడి తీరవలసిందే! వాళ్ళు ఎటు నుంచి వచ్చారో, ఎటు పోయారో ఖడ్గజాతి వాళ్ళల్లో కొందరైనా తప్పక చూసే వుంటారు," అని జీవదత్తుడు, పూజారితో, "విఘ్నేశ్వర పూజారీ! నువ్వు కొంచెం వెళ్ళి యీ చుట్టుపక్కల ఎవడైనా ఖడ్గజాతి వాడు కనిపిస్తే, వెంటనే వాణ్ణి యిక్కడికి తీసుకురా!" అన్నాడు.

విఘ్నేశ్వర పూజారీ కుటీరం నుంచి బయటికి పచ్చేసరికి, అపరిసరాల్లో వున్న మోకాళ్ళ ఎత్తు కంచె పక్కగా ఖడ్గజాతి వాళ్ళ నాయకుడు అరణ్యమల్లూ, అతడి అనుచరులు కొందరూ రణగొణ ధ్వనిగా మాట్లాడుకుంటూ రావటం అతడికి కని

పించింది. వెంటనే విఘ్నేశ్వర పూజారి వాళ్ళ కేసి గబగబాపోయి, "క్షత్రియ యువకులు వేట నుంచి యిప్పుడే తిరిగి వచ్చారు. ఒంటెల మీద పచ్చిన బంది పోట్లను మీలో ఎవరైనా చూశారా? వాళ్ళు నా ప్రాణమిత్రుడైన స్వర్ణాచారిని ఎత్తుకు పోయారు," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు అరణ్యమల్లు చిన్న బుచ్చుకుని, "పూజారీ, మేం ఆ బంది పోట్లను చూడటం ఏమిటి? వాళ్ళు మా పంట పొలాలను దోచుకు పోతూండగా ఎదిరించి, వాళ్ళ ధాటికి తట్టుకోలేక పారిపోయాం కూడా. స్వర్ణాచారి వాళ్ళ వింత జంతువుల్లో ఒక దాని మీద వుండటం నా అనుచరుల్లో కొందరు చూశారు. ఖడ్గ జీవదత్తు ప్రభు

వులు సమయానికి యిక్కడ వున్నట్టయితే, ఆ దుర్మార్గుల్లో ఒక్కడు కూడా ప్రాణాలతో పోగలిగేవాడు కాదు," అన్నాడు.

బయట రేగిన కలకలం విని ఖడ్గ జీవ దత్తులు కుటీరం నుంచి వెలుపలికి వచ్చారు. అరణ్యమల్లు వాళ్ళ దగ్గిరకు పోయి, "ఖడ్గ జీవదత్తు ప్రభువుల్లారా! మహా విపత్తు జరిగి పోయింది. మా పంట పొలాలను బంది పోట్లు దోచుకు పోయారు. ఓటమి ఎరుగని మా ఖడ్గమృగజాతి వీరులు, వాళ్ళ ధాటికి నిలబడలేక అరణ్యపురానికి పారిపోయి వచ్చారు," అన్నాడు.

అరణ్యమల్లు యిలా అనగానే ఖడ్గ జీవ దత్తులకు ఆ వచ్చిన ఒంటెల వాళ్ళు కేవలం బందిపోటు వృత్తి మీద బతికే రకం మనుషు

అని అర్థమైపోయింది. కాని, వాళ్ళు ఖడ్గ మృగాల మీద వున్న అటవికుల్ని ఎదిరించి ధైర్యంగా నిలబడటమే గాక, వాళ్ళను తేలిగ్గా పీడించి పారదేలగలగటం వాళ్ళకు చాలా అశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"రాజువైన నువ్వు, ఆ బందిపోట్లకు వెన్నిచ్చి పారిపోయావా? నీ పిరికితనం చూసి నీ అనుచరు లేమనుకుంటారు?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ కోపంగా.

"అయ్యా, ఆ పారిపోయింది నేను. రాజుగారు ఆ బందిపోట్ల కేసే రాలేదు," అంటూ మంత్రి శిలాముఖి ఖడ్గ జీవదత్తుల ముందుకు వచ్చాడు.

"అలాగా! వాళ్ళు మనం ఎరగని కొత్త ఆయుధాలేమైనా మీ మీద ప్రయోగించారా? లేక ఆ ఒంటెల్ని చూసి మీ ఖడ్గమృగాలు బెదిరి పారిపోయాయా?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

శిలాముఖి కొండవాగు దగ్గర జరిగిన దంతా చెప్పి, "ఆ బందిపోట్ల దగ్గర కత్తులూ, ఈటెలూ తప్ప మరేం లేవు. కాని,

ఒంటె అని మీరు చెప్పే ఆ వింత జంతు వును చూసి మా వాళ్ళు ఎందుకనే చాలా భయపడిపోయారు. లోగడ ఆ ఒంటెను మా వాళ్ళు చూసి వుండలేదు," అన్నాడు.

"సరే, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మేం స్వర్ణాచారిని వాళ్ళ నుంచి విడిపించుకు రావాలి. అంతేకాక ఆ దుర్మార్గులు మరే నాడూ యిటు రాకుండా తగిన శిక్ష విధించాలి. కనక మీలో కొందరు బయలుదేరి, వాళ్ళు పోయిన దారి గుర్తులు తెలుసుకుని రండి! మేం యిద్దరం సూర్యాస్తమయానికి యింకా రెండు మూడు గంటల కాలం వున్నదనగా బయలుదేరి పోతాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట పూర్తి చేసేలోపలే అరణ్యమల్లు తన అనుచరులలో నలుగురిని దగ్గరకు పిలిచి బందిపోట్లు పోయిన మార్గం తెలుసుకుని రమ్మని అజ్ఞాపించాడు. ఆ వెంటనే ఆ నలుగురూ ఖడ్గమృగాలను ఎక్కి కొండవాగు కేసి బయలుదేరారు.

—(ఇంకా వుంది)

పీల్చినదారులు

పట్టుపడలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టు పై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవం లోని బేతాళుడు, "రాబా, నువ్వు స్వర్గ నుజాలు కోరి ఇలా శ్రమపడుతున్నట్టయితే, నీ ప్రయాస వృథా అయిపోవచ్చు. ఎందు కంటే, పరమ దుర్మార్గులకు కూడా స్వర్గంలో చోటు ఉన్నది. అందుకు నిదర్శ నంగా నీ కొక చిన్న కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా విను," అంటూ ఇలా చెప్ప సాగాడు:

వారణాసిలో ఒక గురుకులం ఉండేది. అక్కడికి అన్ని ప్రాంతాల నుంచి బ్రహ్మ చారులు విధ్యాభ్యాసం నిమిత్తం వచ్చేవారు. ఒకసారి ఆ గురుకులానికి తేజసింహుడు అనే కుర్రవాడు, పదేళ్ళవాడు, వచ్చాడు. అతను మంచి చురుకైనవాడు, చదువు

బేతాళ కథలు

కుంటూ అతను రోజూ అరణ్యానికి వెళ్ళి, సమిధటు తెచ్చేవాడు.

ఆ అడవిలోనే తేజసింహుడికి అఘోర దాసు అనే కుర్రవాడు, అతని ఈడు వాడే పరిచయమయ్యాడు. రోజూ ఇద్దరూ అడవిలో కలుసుకుని కబుర్లు చెప్పకునే వారు. అఘోరదాసు తేజసింహుడికి తమ ఆటవిక జీవితం గురించి వివరంగా చెప్పేవాడు. అఘోరదాసు తండ్రి ఆటవికుల నాయకుడు. అతను దారులు కొట్టటంలో గొప్ప నేర్పరి. అతన్ని గురించి నగరాలలో గజదొంగ అని చెప్పకునేవారు. అఘోరదాసు తండ్రి తాను కొల్లగొట్టిన ధనంతో ధనికుడు అయిపోక, దాన్ని తమ జాతి కంతకూ సమంగా పంచేవాడు. ఆ ఆటవిక జాతి

వాళ్ళు మహాశక్తిని పూజించేవారు. ఆ మహా తల్లిని పూజించకుండా వాళ్ళు ఏ పని చేసే వారుకారు.

అఘోరదాసు, అతని జాతివాళ్ళూ అనాగరికంగా జీవించటం తేజసింహుడికి బాధ కలిగించింది. అతను తన మిత్రుణ్ణి, "నువ్వు కూడా పెద్ద వాడివై మీ తండ్రిలాగే బతుకుతావా? నాగరికంగా బతకకూడదా?" అని అడిగాడు.

"ఎన్నో తరాలుగా వస్తున్న మా జీవితం ఎలా మార్పుకోను? నీ చదువు వేరు, నా చదువు వేరు. నీ జీవితం వేరు, నా జీవితం వేరు. నిన్ను మాలాగా బతకమంటే అది నీకు సాధ్యం అవుతుందా? నాకూ అంతే!" అన్నాడు అఘోరదాసు.

వారిద్దరి మధ్యా అన్నీ తేదాలే. అయినా అది వారిస్నేహానికి అడ్డురాలేదు.

కొన్ని ఏళ్ళకు తేజసింహుడి విద్యాభ్యాసం ముగిసింది. అతను చివరిసారి అడవికి వెళ్ళి, తన ప్రాణస్నేహితుడైన అఘోరదాసును కలుసుకుని, అతనికి వీడ్కోలు చెప్పి వచ్చేశాడు.

తరవాత కొద్దికాలానికే తేజసింహుడు కాశీ రాజుగారి కొలువులో చేరాడు. అరణ్యంలో అఘోరదాసు తన తండ్రి చనిపోగా, తమ బాతికి నాయకుడై, తండ్రిని మించి సాహసం ప్రదర్శిస్తూ, అద్భుతమైన నేర్పుతో దారిద్రీపిడిలు చేయనారంభించాడు.

రాసు రాసు అఘోరదాసు చేసే దారిద్రీపిడిలు మితిమీరిపోయాయి. వారణాసికి

వచ్చే పోయే ధనికులకూ, వర్తక బృందాలకూ అతను సంహస్యప్రముఖు పోయాడు. అతన్ని పట్టటానికి రాజు చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ బూడిదలో పోసిన పన్నీరు అయ్యాయి. అరణ్యంలో అటవికులకు ఉండే స్థానబలం రాజుగారి సైనికులకు లేకపోయింది.

అఘోరదాసును పట్టుకున్న వారికి తన కుమార్తెనిచ్చి పెళ్ళిచేసి, తన అనంతరం రాజయేటట్టు చేస్తానని రాజు ప్రకటించాడు. ఈ ప్రకటన విని చాలామంది యోధులు అఘోరదాసును పట్ట యత్నించారు. అయితే వారి ప్రయత్నాలు కూడా పూర్ణ అయ్యాయి.

తేజసింహుడు తన చిన్ననాటి మిత్రుడి చర్యలను గురించి విన్నప్పుడు చాలా బాధ

పడేవాడు. తాను ప్రయత్నించి ఉంటే అఘోరదాసు తన వెంట వచ్చి నాగరిక జీవితంలో రానించే వాడేననీ, గట్టి ప్రయత్నం చెయ్యకపోవటం తన తప్పే ననీ అతను అనుకున్నాడు. అఘోరదాసును పట్టటం తన ఒక్కడికే తెలుసును. ఆటవిక జీవితం సమగ్రంగా తెలిసినవాడు రాజుగారి కొలువులో మరొకడు లేడు. అయినా చాలాకాలం అతను అఘోరదాసును పట్టటానికి ప్రయత్నించనే లేడు.

తేజసింహుడు చూస్తూండగానే నగరంలోని జీవితం స్తంభించి పోసాగింది. నగరంలో ఉండే వర్తకులు పై దేశాలకు పోవటం మానేశారు. పై దేశాలవాళ్ళు

రావటమూ నిలిచిపోయింది. నగరంలో సంక్షోభం తల ఎత్తి, నానాటికీ తీవ్రమయింది.

ఆ పరిస్థితిలో తేజసింహుడు నగర ప్రజల క్షమం కోరి, కొద్దిమంది సైనికులను వెంటబెట్టుకుని, రాత్రివేళ అఘోరదాసు ఒంటరిగా మహాశక్తిని పూజించటానికి వెళ్ళే సమయంలో పట్టుకుని, నగరానికి తెచ్చాడు.

రాజుగారు తాను ప్రకటన చేసిన ప్రకారం తన కుమార్తెను తేజసింహుడికిచ్చి పెళ్ళిచేసి, రాజ్యాభిషేకం కూడా చేశాడు.

తేజసింహుడు అఘోరదాసుకు యావజ్జీవకారాగృహవాస శిక్ష విధించి, భోజనం మొదలైనవాటికి ఏ లోటూ లేకుండా ఏర్పాటు చేశాడు.

అఘోరదాసు పట్టుబడటంతో అరణ్యంలో దొంగతనాలు నిలిచిపోయాయి. అఘోరదాసు కాలక్రమాన ముసలివాడై, కారాగృహంలోనే మరణించాడు.

తేజసింహుడు తన రాజ్యాన్ని చాలా చక్కగా పరిపాలించి, ప్రజల సుఖ సౌఖ్యాలూ, సంపదా వృద్ధి అయేటట్టు చూసి, గొప్ప ఖ్యాతి తెచ్చుకున్నాడు.

కాలక్రమాన తేజసింహుడు కూడా దేహం చాలించాడు. అతనికి స్వర్గం లభించింది. స్వర్గంలో అతనికి అఘోరదాసు ఎదురువచ్చాడు. అలాటి చోట అఘోర

దాసును చూసి మొదట తేజసింహుడు అశ్చర్యపడి, తరవాత ఎంతో సంతోష పడ్డాడు. ఇద్దరి స్నేహమూ స్వర్గంలో అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగింది.

బేతాళుడి కథ చెప్పి, "రాజా, అఘోర దాసు దారిద్ర్యపీడిలు చేసిన పాపి. తేజసింహుడు మిత్రద్రోహం చేసిన పాపి. ఈ పాప లిద్దరికీ స్వర్గం ఎలా సంప్రాప్తమయింది? తేజసింహుడి విద్యాభ్యాసం పూర్తి అయ్యాక చీలిపోయిన ఇద్దరి దారులూ స్వర్గంలో ఎలా కలుసుకున్నాయి? వాళ్ళ స్నేహం తిరిగి ఏ కారణంచేత కొనసాగింది? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావో నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "తేజసింహూడా, అఘోరదాసూ వేరువేరు ధర్మాలు గల వాళ్ళు. వాళ్ళ సమాజాలూ, సంస్కృతులూ, జీవిత విధానాలూ ఒకటి కావు. ఎవరి ధర్మాన్ని వారు నెరవేర్చటం పాపం కాదు. అటవికుల నాయకుడుగా అఘోర

దాసు దారిద్ర్యపీడిలు చేసి, తన బాతిని వృద్ధి పరచి పుణ్యం సంపాదించుకున్నాడు. అలాగే, అఘోరదాసు చేసే దోపిడిలు అరికట్టి తేజసింహుడు తన సమాజానికి మేలు చేకూర్చి పుణ్యం కట్టుకున్నాడు. అతను రాజకుమార్తె కొసంగాని, రాజ్యం కొసంగాని, మరొక స్వార్థంతోగాని అఘోరదాసును పట్టుకోలేదు. అందుచేత ఇద్దరికీ స్వర్గం లభించింది. ఇక, స్నేహం అన్నది వ్యక్తుల మధ్య ఏర్పడే భావం. దానికి సమాజంతో సంబంధం లేదు. అందుకనే, తేజసింహుడు విద్యార్థిగా ఉంటున్న కాలంలోనే అఘోర దాసుతో స్నేహం కుదిరింది. ఈ లోకం దాటినాక నిలిచేది వ్యక్తులేగాని సమాజ ధర్మం కాదు. సమాజధర్మం కేవలమూ ఇహలోకానికి సంబంధించినది. అందుచేత, స్వర్గంలో వాళ్ళ స్నేహం అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగింది," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా పునఃసంభంగం కలగ గానే బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెల్టెక్కాడు. (కల్పితం)

పాపం లేదు

ఒక స్వామిలవారు తత్వం వివరించిన జనానికి ధర్మబోధ చేస్తున్నాడు. అక్కడికి ఇద్దరు దొంగలు వచ్చారు. అందులో ఒకడు స్వామిలవారి బంగారు గిన్నెను చల్లగా కాజేసి చంకలో దాచుకున్నాడు. అది చూసి రెండో దొంగ, "స్వామిలారి సాత్తు దొంగిలించటం పాపంరా," అన్నాడు.

"స్వామిలారి ఇస్తే పాపం లేదుగదా?" అన్నాడు మొదటి దొంగ.

ధర్మబోధ ముగిసి అందరూ వెళ్ళిపోతుండగా ఆ దొంగ స్వామిల వారి దగ్గిరికి పోయి, "స్వామీ, నేనొక అవచారం చేశాను. ఒక బంగారు గిన్నెను దొంగిలించాను," అన్నాడు.

"దాన్ని తీసుకు పోయి, యజమానికి ఇయ్యి. నిన్ను పాపం అంటదు," అన్నాడు స్వామిలవారు.

"మీకే ఇచ్చేస్తాను, పుచ్చుకోండి," అన్నాడు దొంగ.

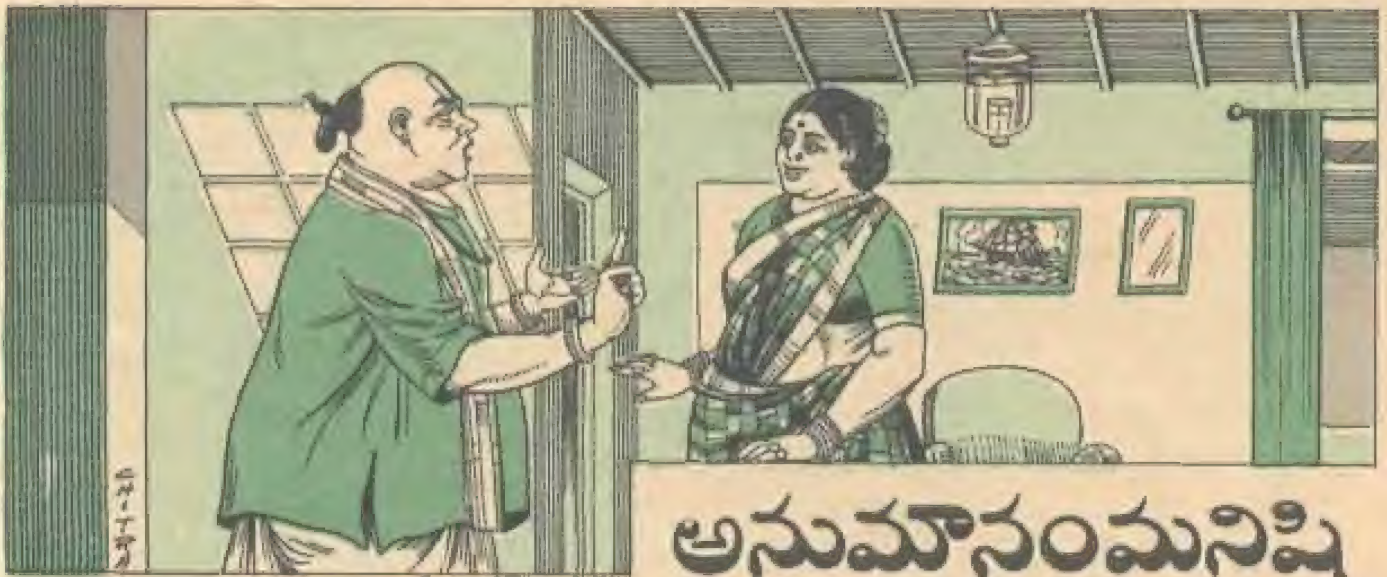
"నాకు వద్దు. అది ఎవరిదో వారికే ఇయ్యి," అన్నాడు స్వామిలవారు.

"వారు తీసుకోకపోతేనే?" అన్నాడు దొంగ.

"అప్పుడు నువ్వే ఉంచుకోవచ్చు," అన్నాడు స్వామిలవారు.

దొంగ స్వామిలవారికి సమస్కారం చేసి, తేడు దొంగతో నడక వెళ్ళిపోయాడు.

అనుమానం మనిషి

ఒక గ్రామంలో సుబ్బయ్యశెట్టి అనే పావు కారు ఉండేవాడు. ఆయనకు వ్యాపారమూ, వడ్డీ వ్యాపారమూ ఉండేది. ఆయన కింద రాయుడు అనే పెద్ద గుమాస్తా, నాయుడు అనే చిన్న గుమాస్తా, ఇంటిపనికి ఒక పనివాడూ ఉండేవాళ్ళు. ఈ ముగ్గురూ నమ్మదగినవాళ్ళే. కాని శెట్టికి వాళ్ళమీద ఏ మాత్రమూ నమ్మకం లేదు. ఎందుచేతనంటే, ఆయన అనుమానం మనిషి.

అయితే శెట్టి తన స్వభావాన్ని ఆ ముగ్గురికీ ఏ మాత్రమూ తెలియనిచ్చేవాడు కాదు. ఆయన ప్రవర్తన చూసి ఆ ముగ్గురిలో ఎవరికివారు, శెట్టికి తన మీద ఉన్నంత నమ్మకం మరెవరి మీద లేదనుకునేవారు.

శెట్టి వ్యాపారరీత్యా ఒకసారి దూరాన ఉన్న పట్టణం పోవలసి వచ్చింది. బయలుదేరే ముందు ఆయన తన భార్యతో, "ఏమే,

నేను తిరిగి వచ్చేదాకా పనివాణ్ణి ఓ కంట కనిపెట్టి ఉండు. వాడు నమ్మదగినవాడు కాడు," అన్నాడు.

భార్య అలాగే చేస్తానన్నది.

తరవాత శెట్టి పనివాణ్ణి ఒంటరిగా పిలిచి, "ఒరే, నిన్ను తప్ప నేను మరొకరిని నమ్మలేను. నువ్వొక పని చెయ్యాలి," అన్నాడు.

"దానికేం, బాబు? అలాగే చెప్పండి," అన్నాడు నౌకరు.

"మరేమీ లేదు. మన చిన్న గుమాస్తా నాయుడున్నాడే, అతని బుద్ధి అంత మంచిదిగా కనబడటం లేదు. నేను తిరిగి వచ్చేదాకా అతన్ని నువ్వు ఓ కంట కనిపెట్టి ఉండాలి," అన్నాడు శెట్టి.

"ఓ, అలాగే! మీరు నిశ్చింతగా వెళ్ళి రండి!" అన్నాడు ఇంటి నౌకరు.

ఆ తరవాత శెట్టి చిన్న గుమాస్తాను ఒంటరిగా కలుసుకుని, "ఇదుగో,

నాయుడుగారూ! నిన్ను నమ్ముకుని నేను పట్నం వెళుతున్నా నన్నమాట! పెద్ద గుమాస్తా రాయుణ్ణి ఎలా కనిపెట్టి ఉంటావో ఏమో!" అన్నాడు రహస్యంగా.

యజమానికి తన మీద గల విశ్వాసానికి నాయుడు ఉబ్బి తబ్బిబ్బువుతూ, "ఆ సంగతి మీరు చెప్పాలి టండి? అతన్ని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టే పూచీ నాదీ!" అని ధైర్యం చెప్పాడు.

శెట్టి అఖరుకు పెద్ద గుమాస్తా రాయుడుండే గదికి వెళ్ళి, "రాయుడుగారూ, నేను పట్నం వెళుతున్నాను. నీకు నేను ప్రత్యేకంగా చెప్పవలసిందేమీ లేదు. వ్యాపారపు లావాదేవీలు జాగ్రత్త! అడ్డమైన వాళ్ళందరినీ

నమ్మవద్దు!" అనిచెప్పి పట్నం వెళ్ళి పోయాడు.

శెట్టి వెళ్ళిపోయాక, ఆయన చెప్పిన పనులను అందరూ క్రద్ధగా అచరించ సాగారు. రెండు మూడు దినాలు గడిచాక, చిన్న గుమాస్తా తనపై వేగు చేస్తున్నట్టు పెద్ద గుమాస్తా పసికట్టాడు; ఇంటి నౌకరు తన మీద ఒక కన్ను ఉంచిన సంగతి చిన్న గుమాస్తా గ్రహించాడు; శెట్టి భార్య తనను వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టి ఉన్న సంగతి నౌకరు గ్రహించాడు.

ఇదంతా శెట్టి చేసిపోయిన ఏర్పాటని వారికి తెలీదు. ఎవరిమటుకు వారు, తమ మీద వేగు చేస్తున్నవారిని శెట్టి చేత శిక్షింప జేయాలని నిశ్చయించుకుని, అందుకు తగిన ఎత్తులు ఆలోచించుకున్నారు.

ఒక రోజు, పెద్ద గుమాస్తా రాయుడు ఎవరితోనూ ఏమీ అనకుండా, పెద్ద పెద్ద పళ్ళాల నిండా బియ్యమూ, పప్పు, ఒక చెంబు నిండా నెయ్యి తీసుకుని, చిన్న గుమాస్తా నాయుడు చూస్తూ ఉండగానే తన మనుమలచేత పట్టించుకుని వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

అది చూసి నాయుడు అమిత ఆనందం చెందాడు. శెట్టితో చెప్పి ఆయన గౌరవం పొందటానికై, అతను చూసినదంతా విపరంగా కాగితం మీద రాసుకున్నాడు.

మరొకరోజు ఆ చిన్న గుమాస్తాయే పని వాడు చూసే సమయంలో ఒక డబ్బుల సంచీని తీసుకుని, అటూ ఇటూ దొంగ చూపులుచూసి, తన జేబులో వేసుకున్నాడు.

"అమ్మ, దొంగ! దొరికావా?" అనుకుని పనివాడు ఆరోజూ, గంటా గుర్తు పెట్టుకున్నాడు.

ఇది బరిగిన మర్నాడే శెట్టిగారింటికి ఒక కొత్త కూరలమనిషి వచ్చింది. వెంటనే పనివాడు తాను చేస్తున్న పని మానేసివచ్చి, కూరలమనిషితో సరసాలాడసాగాడు.

అది చూడగానే శెట్టి భార్య, "ఓరి భ్రష్టుడా! అయ్యగార్ని రానీ, నీ భరతం పట్టిస్తాను!" అని బెదిరించింది.

"అయ్యగారోస్తే భయమా?" అని పనివాడు తన యజమానురాలిని మరింత రెచ్చగొట్టాడు.

శెట్టి పట్నం నుంచి తిరిగిరాగానే, నౌకరు మీద శెట్టి భార్య, చిన్న గుమాస్తా మీద నౌకరూ, పెద్ద గుమాస్తా మీద చిన్న గుమాస్తా రహస్యంగా ఫిర్యాదులు చేశారు.

అందరు చేసిన ఆరోపణలూ విన్న అనంతరం శెట్టి అందరినీ సమావేశపరిచి, "చూడండి! నేను అలా పట్నం వెళ్ళగానే మీరు ముగ్గురూ న్యాయమూ, ధర్మమూ పాటించకుండా, తెగబడి నా ఇల్లు దోచుకున్నారే! మీ వంటి నమ్మకద్రోహులను

పెట్టుకోవటం నా బుద్ధి తక్కువ కాదా?" అన్నాడు.

పెద్ద గుమాస్తా రాయుడు శెట్టితో, "దయ చేసి అదేదో సూటిగా చెప్పండి," అన్నాడు.

"చెప్పేదేముంది? మీరు ముగ్గురూ చేసిన పాడు పనులకు సాక్ష్యం ఉన్నది. నేరం ఒప్పుకుంటారా?" అన్నాడు శెట్టి.

అందుకు అందరూ సమ్మతించారు.

అప్పుడు శెట్టి రాయుడితో, "విమయ్యా, నువ్వు ఫలాని రోజున పెద్ద పెద్ద పళ్ళాలతో బియ్యమూ, పప్పు, చెంబు నిండా నెయ్యి పట్టుకుపోలేదూ? ఇదేమన్నా మీ ఆత్మగారి ఇల్లు అనుకున్నావా? నువ్వు చేసిన ఈ పని నాయుడు కళ్ళారా చూశాడు," అన్నాడు.

దానికి రాయుడు, "అయ్యా, శెట్టిగారూ! ఆ రోజు శ్రావణ శుక్రవారం. ఆ రోజే వర లక్ష్మీవ్రతం కూడాను. ఆ వ్రతంనాడు మనం బ్రాహ్మణులకు స్వయంపాకా లిస్తాం. నేను అదే చేశాను. తమరు మరిచిపోయినట్టున్నారు!" అన్నాడు.

శెట్టి నిర్భాంతపోయి, "అవునవును! మరి చాను! నువ్వేమీ అనుకోకు! పొరపాటయి పోయింది. ఇలాటిదేదో ఉండి ఉంటుందని అనుకుంటూనే ఉన్నా. నీ సంగతి వదిలెయ్యి. ఈ నాయుడి మాట ఏమిటి? ఇతను డబ్బునంచి జేబులో వేసుకోవటం పనివాడు కళ్ళారా చూశాడే!" అన్నాడు.

అందుకు నాయుడు, "అవునండీ, తీసుకున్నాను. అది నా జీతం డబ్బు. వద్దులో రాసి ఉన్నదే? చూసుకోండి." అన్నాడు.

శెట్టి కంగారుపడి, "అవునవును. ఆ రోజు జీతం ఇచ్చే రోజనేది గుర్రే రాలేదు. కాక పోయినా, చెప్పేవాడికి బుద్ధి ఉండాలి! నేనైనా మాటవరసకు అడిగాను, మరొక విధంగా అనుకోకు," అన్నాడు.

ఆయన పనివాడి కేసి తిరిగి, "ఏంరా, నీ సంగతి ఏమిటి? నువ్వున్నది పని చెయ్యటానికి కాదా?" అని అడిగాడు.

"అవునండీ. నేను చేస్తున్నది కూడా పనేగా?" అన్నాడు పనివాడు.

"మరి, పని మానేసి కూరగాయలమ్మితో సరసాలు మొదలుపెట్టావుట గదరా, దొర్చాగ్యుడా!" అన్నాడు శెట్టి.

"అయ్యో బాబోయ్! అదా? అదినా పెళ్ళామేనండీ! అమ్మగారికి తెలిక మీతో ఏదో చెప్పి ఉంటారు!" అంటూ పనివాడు కాస్త సిగ్గుపడ్డాడు.

తమలో ఒకరి మీద ఒకరికి చీలికలు తెచ్చిపెట్టినది శెట్టేనన్న సంగతి ముగ్గురికి తెలిసిపోయింది. వాళ్ళకు శెట్టిపైన అసహ్యం పుట్టింది. వాళ్ళు ఆయనతో, "చూడండి, శెట్టిగారూ! మీలాటి అనుమానం మనిషి దగ్గర పని చెయ్యటంచేత మేము కూడా నమ్మకద్రోహులం అయిపోవచ్చు. అందుచేత ఇక మీ కొలువు మాకు వద్దు. మాకు శలవు ఇప్పించండి!" అని వెళ్ళిపోయారు.

అపౌర్వ కంకణం

పూర్వం కాశీనగరంలో రైదాసు అనే ఒక చర్మకారుడు ఉండేవాడు. కవీరుకు గురువైన రామానందులవారే ఈ అంటరానివాడికి కూడా గురువు. ఆ కాలంలో ప్రసిద్ధులైన హిందీ కవులలో ఈయన కూడా ఒకడు.

రైదాసు తన కులవృత్తిని అవలంబించి, చెప్పలు కుట్టుతూ జీవించేవాడు. ఒకరోజు ఉదయాన అయిన తన సామగ్రితో సహా తన మామూలు స్థానంలో కూర్చున్నాడు. కాని ఆ రోజు ఎంతసేపటికీ అతని వద్దకు ఎవరూ రాలేదు.

అపరాహ్ణం వేళకు ఒక బ్రాహ్మణుడు ఆ దారిన వచ్చి, తెగిపోయిన చెప్పల జత అతని ఘుండు పడవేసి, వాటిని కుట్టి ఇవ్వ మన్నాడు.

రైదాసు చెప్పలు కుట్టుతూ యాదాలోపంగా, "ఏ వూరు, బాబూ, మీది? ఏం పని మీద వచ్చారు?" అని అడిగాడు.

ఆ బ్రాహ్మణుడు గర్వంగా, "మాది కావేరీతీరం. గంగలో స్నానం చేసి పది త్రుణ్ణి కావాలని వచ్చాను," అన్నాడు.

అందుకు రైదాసు, "మీ కావేరీలో నీరు లేదా, బాబూ? స్నానం కోసం ఎంతో శ్రమపడి ఇంతదూరం నడిచి రావాలా?" అని అడిగాడు.

ఆ మాటకు బ్రాహ్మణుడు నిర్భాంత పోయి, "ఇదేమిటి? సాక్షాత్తూ గంగ ఒడ్డున కాశీనగరంలో నివసిస్తూ ఇంతఘాట అన్నావు! నీకు గంగ మహత్తు ఏమీ తెలిసినట్లులేదే? నువ్వు ఎప్పుడైనా గంగలో స్నానం చేశావా?" అన్నాడు.

"ఇంతవరకు ఎన్నడూ చెయ్యలేదు, బాబూ," అన్నాడు రైదాసు.

అది విని బ్రాహ్మణుడు రైదాసును చూసి ఎంతో జాలిపడి, అతనికి గంగ గొప్పదనం వివరించి చెప్పి, అంత దగ్గరలో

ఉంటూ కూడా గంగాస్నానం చెయ్యక పోవటం దురదృష్టమనీ, రైదాసు జీవితం పృథా అనీ అన్నాడు.

దానికి రైదాసు, "మన్ హై తో చంగా, కలౌతీ మే గంగా," అన్నాడు. "మనసు నిర్మలమైతే కొయ్యకొట్టిలోనే గంగ ఉన్నది," అని ఆ మాటకు అర్థం.

ఇలా అంటూ రైదాసు చెప్పలుకుట్టే పని పూర్తి చేసి, "బాబూ, నాకొక చిన్న సాయం చేసిపెట్టగలరా?" అని అడిగాడు.

చేతనైతే చేస్తానన్నాడు బ్రాహ్మణుడు.

"నా జీవితంలో ముప్పాతిక భాగం ఇక్కడే గడిచిపోయింది. నాకు గంగా దర్శనం చేసుకునే యోగం ఉన్నదే, లేదే. మీరు స్నానం చేసేటప్పుడు నా పేర

ఈ పోకచెక్క గంగకు సమర్పించండి," అని, రైదాసు తన సంచీలో నుంచి ఒక పోకచెక్క తీసి బ్రాహ్మణుడి చేతిలో పెట్టాడు.

ఆ బ్రాహ్మణుడు దాన్ని తీసుకుని వెళ్ళి పోయాడు. తరవాత ఆయన గంగాస్నానం చేస్తూ, "గంగమ్మ తల్లీ, ఇదుగో రైదాసు నీ కిచ్చిన కానుక," అంటూ పోకచెక్కను ప్రవాహంలో వదిలాడు.

అప్పుడు అకస్మాత్తుగా ఒక అందమైన చెయ్యి ప్రవాహంలో నుంచి పైకి వచ్చింది. ఆ చేతిలో నవరత్న ఖచితమైన నువ్వు కంకణం ధగధగ ప్రకాశిస్తున్నది.

"ఇది రైదాసుకు నా కానుకగా ఇయ్యి," అన్న మాటలు వినిపించాయి.

ఈ సంఘటనకు బ్రాహ్మణుడు దిగ్భ్రాంతుడై, ఆ కంకణం తీసుకుని ఒడ్డుకు వచ్చాడు. దీర్ఘంగా ఆలోచించిన మీదట ఆయన ఇలా అనుకున్నాడు:

“తన పోకచెక్కకు ప్రతిఫలంగా గంగ ఈ రత్న కంకణం ఇచ్చిన సంగతి ఆ చెప్పలు కుట్టుకునేవాడికి ఎలా తెలుస్తుంది? అందుచేత పనిగట్టుకుని వెళ్ళి ఈ కంకణాన్ని వాడికి ఇవ్వటం బుద్ధితక్కువ. పోనీ దీన్ని ఎక్కడన్నా అమ్ముదామంటే రాజభటులతో చిక్కురావచ్చు. అందుచేత దీన్ని తిన్నగా తీసుకుపోయి రాజుగారికే కానుకగా ఇస్తే మంచి సత్కారం జరగవచ్చు: గంగామాత కరుణవల్లనా దరిద్రం తీరనూపచ్చు.”

ఇలా ఆలోచించి ఆ బ్రాహ్మణుడు సరాసరి కాశీరాజు ఆస్థానికి వెళ్ళి, రాజును ఆశీర్వదించి, కంకణం బహూకరించాడు.

ఆ కంకణాన్ని చూసి రాజుతోబాటు రాజసభలో వారందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. రాజుగారి కొలువులో ఉండే రత్న నిపుణులు దాన్ని పరిశీలించి, అది దేవలోకానికి చెందినదే గాని, మానవ లోకానికి చెందినది కాదన్నారు.

ఈ మాటకు పరమానంద భరితుడై రాజు, ఆ బ్రాహ్మణుణ్ణి ఘనంగా సత్కరించటానికి నిశ్చయించుకుని, ఆ కంకణాన్ని అంతఃపురంలోని తన రాణి వద్దకు పంపాడు. ఆమె దానిని చూసి ఎంతో ముచ్చటపడి, తన కుడిచేతికి తొడుక్కుని, తిన్నగా రాజు

సభకు వచ్చి, "ఇది రాణించాలంటే దీని జత కూడా ఉండాలి. దీని జత సంపాదించండి," అని బ్రాహ్మణుణ్ణి అడిగింది.

దానితో బ్రాహ్మణుడు కొయ్యబారి పోయాడు. వ్యవహారం ఇలా వరిశుమిస్తుందని ఆయన కలలో కూడా అనుకోలేదు. అందుచేత ఆయన, ఆ కంకణానికి జతను సంపాదించటం తనకు అసాధ్యమని మనవి చేసుకున్నాడు.

రాజు బ్రాహ్మణుడి మాటను తోసిపుచ్చి, "సాయంకాలం లోపల దీని జత కంకణం సంపాదించ లేకపోతే నువ్వు దీన్ని దొంగిలించి రెచ్చినట్టు భాదించవలసి వస్తుంది," అన్నాడు.

బ్రాహ్మణుడి గుండె బారిపోయింది. తాను చేసినది నిజానికి దొంగతనమే. దానికి శిక్ష మరణదండన. దాని జత కంకణాన్ని సాయంకాలం లోపుగా తీసుకు రావటానికి ప్రయత్నిస్తానని మాట ఇచ్చి ఆయన రాజు గారి వద్ద సెలవు వుచ్చుకుని బయలుదేరాడు. ఆయన పారిపోకుండా చూడమని రాజు

కొందరు భటులను బ్రాహ్మణుడి వెనక పంపాడు.

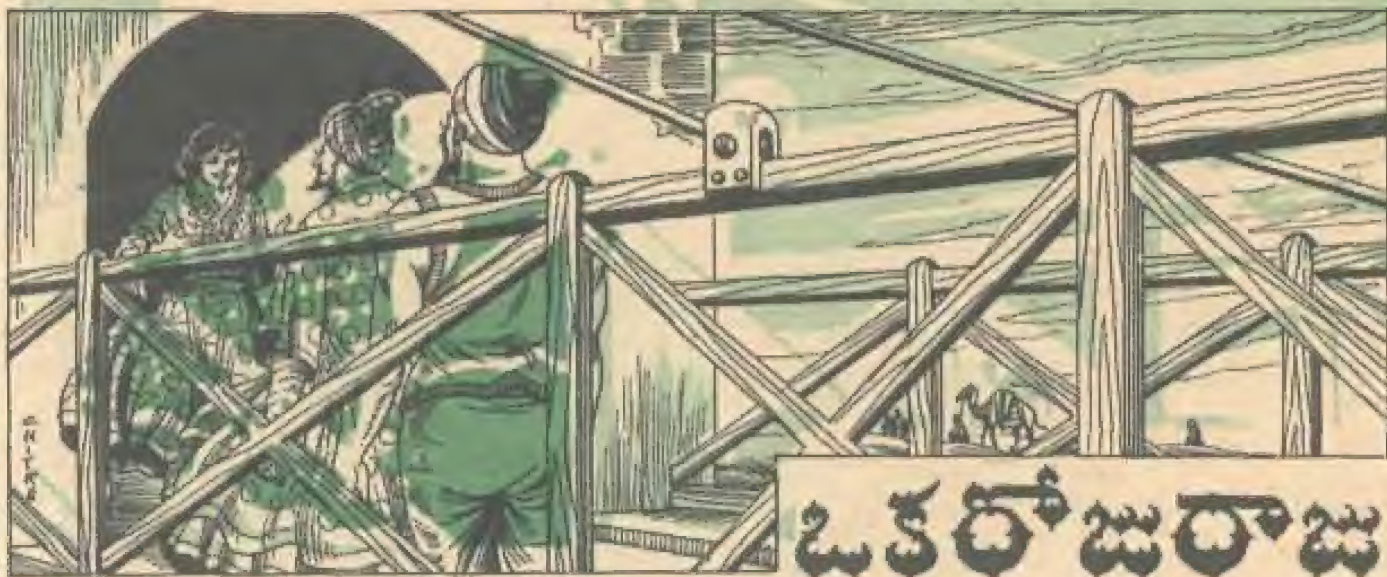
బ్రాహ్మణుడు తిన్నగా రైదాసు వద్దకు వెళ్ళి, బరిగినదంతా చెప్పి, తన ప్రాణం కాపాడమని అతని కాళ్ళ మీద పడ్డాడు.

రైదాసు కళ్ళు మూసుకుని గంగను ద్యానించి, బ్రాహ్మణుణ్ణి కాపాడమని వేడుతూ, తాను తేలుముక్కలు నానవేసే తొట్టిలో చెయ్యిపెట్టి మరొక కంకణాన్ని పైకి తీశాడు. వింత చూడటానికి అక్కడ గుమికూడిన వాళ్ళు ఈ విద్వారం చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

బ్రాహ్మణుడు రైదాసుకు కృతజ్ఞత తెలుపుకుని, ఆ కంకణం తీసుకుని రాజు గారి వద్దకుపోయి ఆ కంకణాన్ని ఆయనకు సమర్పించాడు.

తన భటులద్వారా బరిగినదంతా విన్న కాశీరాజు రైదాసుకు సుఖజీవనం ఏర్పాటు చేస్తాననీ, చెప్పలు కుత్తెపని మానమని అన్నాడు గాని రైదాసు అందుకు ఒప్పు కాలేదు.

ఒక రోజు రాజు

బొగ్గాదులో, హరూనల్ రషీద్ పరిపాలించే కాలంలో, ఒక వింత బ్రహ్మచారి ఉండే వాడు. అతని పేరు అబూ అల్ హసన్. అతను ప్రతిరోజూ సాయంకాలం వేళ నగరంలోని నది వంతెన చివర నిలబడి, నగరంలోకి కొత్తగా వచ్చేవాణ్ణి ఒకణ్ణి పట్టుకుని, తన యింట అతిథ్యం స్వీకరించటానికి ఆహ్వానించేవాడు. అతిథి ధనికుడు కానీ, దరిద్రుడు కానీ, ముసలివాడు కానీ, యువకుడు కానీ, అబూ అల్ హసన్ కు పట్టింపు లేదు; అతిథి పొరుగుగారివాడూ, ఎరగనివాడూ అయి ఉండాలి. ఒక రాత్రి తన ఇంట అతిథ్యం పొందినవాణ్ణి అతను రెండో రోజు ఉదయమే సాగనంపేవాడు; ఒకవేళ ఆ అతిథి నగరంలో మరొకసారి కనిపించినా కూడా, అతన్ని ఎరగనట్టు ముఖం తిప్పుకుని, తన దారిన తాను వెళ్ళి వాడు. అబూ అల్ హసన్ ప్రపరన అతని

ఇరుగుపొరుగు వారికి చాలా వింతగానూ, విద్వారంగానూ తోచేది.

ఒకనాడు సూర్యాస్తమయం వేళ అబూ అల్ హసన్ వంతెన చివర నిలబడి ఉండగా, ఒక మోసల్ వర్తకశ్రేష్ఠుడు నగరం కేసి వచ్చాడు. ఆయన వెనక ఒక దీర్ఘకాయుడైన బానిస ఉన్నాడు.

ఆ వర్తకుడు మరెవరో కాదు, మారు వేషంలో నగర పరిసరాలు తనిఖీ చెయ్యటానికి వెళ్ళి తిరిగి వస్తున్న ఖలీఫాయే. అబూ అల్ హసన్ ఆ సంగతి ఎరగడు. అతను ఆ వర్తకుడికి ఏదురు వెళ్ళి, పంగి వందనం చేస్తూ ఆయనను ఆ రాత్రి తన ఇంటికి అతిథిగా రమ్మని ఆహ్వానించాడు.

"ఈ రాత్రికి మీరు నా అతిథ్యం స్వీకరించినట్లయితే రేళ్ళ తాపిగా సత్రంలో బస ఏర్పాటు చేసుకో వచ్చును," అన్నాడతను ఖలీఫాతో.

ఖరీఫాకు అబూహసన్ ప్రవర్తన వింతగా
 తోచింది. ఇలాటివాడి పరిచయం ఒక కొత్త
 అనుభవంగా ఉంటుందనుకుని ఆయన
 ఆ యువకుడి అతిథ్యానికి సమ్మతించి,
 అతని వెంట అతని ఇంటికి వెళ్ళాడు.

హసన్ తల్లి రుచి రుచిగా వంటకాలు
 తయారు చేసి భోజనం పడ్డించింది. ఇద్దరూ
 భోజనం ముగించి, కబుర్లు చెప్పకుంటూ
 తాగటానికి ఉపక్రమించారు.

ఆ సమయంలో అబూ అల్ హసన్ తన
 అతిథితో, "మీరాక నా కెంతో ఆనందం
 కలిగిస్తున్నది," అన్నాడు.

అతని కథ ఏమిటో తెలుసుకోవాలని
 ఖరీఫా, "బాబూ, నువ్వు ఎరగని వారికి
 ఇలా అతిథ్యం ఎందు కిస్తున్నావో, నీ కథ

ఏమిటో తెలుసుకోవాలని నాకు కుతూహ
 లంగా ఉన్నది," అన్నాడు.

అబూ అల్ హసన్ ఇలా చెప్పాడు:

"నా పేరు అబూ అల్ హసన్. నా తండ్రి
 వర్తకుడు. నాకు నగరంలో మంచి ఆస్తినే
 వదిలి నా తండ్రి మరణించాడు. నా తండ్రి
 నన్ను చిన్నతనం నుంచి ఎంతో కట్టుదిట్టంగా
 పెంచటం చేత, నాకు స్వేచ్ఛగా సుఖాలలో
 మునిగి తేలాలని కోరికకలిగింది. అయితే
 నేను బొత్తిగా అవివేకిని కాను. అందుచేత
 నేను నా కున్నదంతా రెండు భాగాలుగా
 విభజించి, సగం ఆస్తిని పస్తూరాపంలో
 భద్రపరిచి, మిగతాది డబ్బురూపంలో ఖర్చు
 చేస్తూ, నాతోటి స్నేహితులతో కలిసి కోటి
 శ్వరుడిలాగా జీవించ సాగాను. సుఖాలకోసం

ఎంత ధనమైనా ఖర్చు చెయ్యటానికి వెనకాడలేదు. సరిగా సంవత్సరం తిరిగే సరికి నా చేతిలో చిల్లిగవ్వ మిగలకుండా పోయింది. ఆ స్థితిలో నేను నా మిత్రుల సహాయం కోరాను. వాళ్ళు కానరాకుండా పోయారు. నేను వారి వెంటబడి నా దీనస్థితిని గురించి చెప్పకున్నాను. వాళ్ళందరూ ఏవేవే సాకులు చెప్పారే తప్ప, నాకు ఒక్కరోజు తిండికి కూడా సహాయం చేయకపోయారు. నన్ను కట్టుదిట్టాలలో పెంచిన నా తండ్రి వివేకం నాకు అప్పుడు తెలిసి వచ్చింది. నేను నా ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, ఎన్నడూ స్నేహితులతో కలిసి తిరగననీ, ఎరగని వారికి తప్ప అతిథ్యం ఇయ్యననీ ప్రమాణం చేశాను. దీర్ఘకాలస్నేహం కన్న క్షణికమైన

స్నేహం మధురమైనదని నాకు అనుభవం ద్వారా తెలిసి వచ్చింది. ఎరగని వారితో కూడా రెండు రోజులు వరసగా స్నేహం నెరవనని ఒట్టు పెట్టుకున్నాను. అందు చేత, రేపు ఉదయం నేను మీకు వీడ్కోలు చెబితే మీరు అశ్చర్యపడవద్దు. మన ఈ స్నేహం ఈ రాత్రితోనే చెల్లు! తిరిగి మీరు ఏ నాడైనా వీధిలో కనిపించినా నేను మీ కేసి చూడను."

హసన్ కథ విని ఖలీఫా అతనితో, "నీ ప్రవర్తన విద్వారంగా ఉన్నప్పటికీ, వివేకంతో కూడి ఉన్నది. నువ్వు దూరదృష్టితో సగం ఆస్తి భద్రపరుచుకోవటం ప్రశంసనీయం. నువ్వు చక్కగా రోజు కొక కొత్త వ్యక్తితో ప్రసంగిస్తూ, విసుగు చెందకుండా

మీ సదుద్దేశానికి ధన్యవాదాలు. కాని నాకు తీరదగిన కౌరిక అంటూ ఏదీ లేదు. నా జీవితం నాకు తృప్తికరంగానే ఉన్నది. అందులో ఇతరులు తీర్చదగినలోటు ఏదీ లేదు," అన్నాడు.

"నాకౌరిక నిరాకరిస్తే అల్లా మీద ఒట్టు! మీ హృదయంలో ఉండే ఏదో ఒక కౌరిక కోరని పక్షంలో నాకు తీరని అపమానం కలుగుతుంది. అపకారాన్ని సహించవచ్చు గాని ఉపకారాన్ని సహించటం ఎంతో బాధ. ఉదారుడైనవాడు తీసుకున్న దానికి రెట్టింపు ఇవ్వాలి," అన్నాడు ఖలీఫా.

తన ఆతిథి పట్టుదల గ్రహించినవాడై హసన్ కొంత సేపు తల వంచుకొని అలోచనలో పడ్డాడు. తరవాత అతను తల ఎత్తి, "నాలో ఒక కౌరిక ఉన్నమాట నిజమే గాని, అది వెర్రి కౌరిక. అది బయట పెడితే సన్ను గురించి మీరు మరొకలాగా అనుకోవచ్చు," అన్నాడు.

"కౌరిక ఏమిటో తెలియకుండా అది వెర్రి కౌరిక అనుకోవటం ఎలా? నేను కావటానికి వర్తకుణ్ణిగాని, నువ్వు అనుకున్న దానికన్న నాకు ఎక్కువ శక్తి" ఉన్నది. అందుచేత నీ కౌరిక బయట పెట్టు," అన్నాడు ఖలీఫా.

"మీరు అడిగారు గనక చెబుతున్నానే గాని, నా కౌరిక తీర్చే శక్తి ఒక్క ఖలీఫాకే

రోజులు గడుపుతున్నావు. అయితే, రేపు ఉదయం మనకు ఎడబాటు కలుగుతుందన్నది నన్ను బాధిస్తున్నది. నువ్వు చేసిన ఈ ఆతిథి సత్కార రుణం ఉంచుకోవటం నా కిష్టంలేదు. అందుచేత నువ్వు ఏదైనా కౌరిక వెలిబుచ్చి నట్టయితే నేను దాన్ని నెరవేర్చుతానని ప్రమాణం చేస్తున్నాను. మొహామోటపడి చిన్న కౌరిక కోరకు. అల్లా దయ వల్ల నేను తీర్చలేని కౌరిక ఉండదు," అన్నాడు.

ఈ మాట విని అబూ అల్ హసన్ ఏ మాత్రమూ ఆశ్చర్యం ప్రకటించక, "మీరు కనబడటమే నాకు పదివేలు, అంతకు మించి నేను కోరనవసరం లేదు.

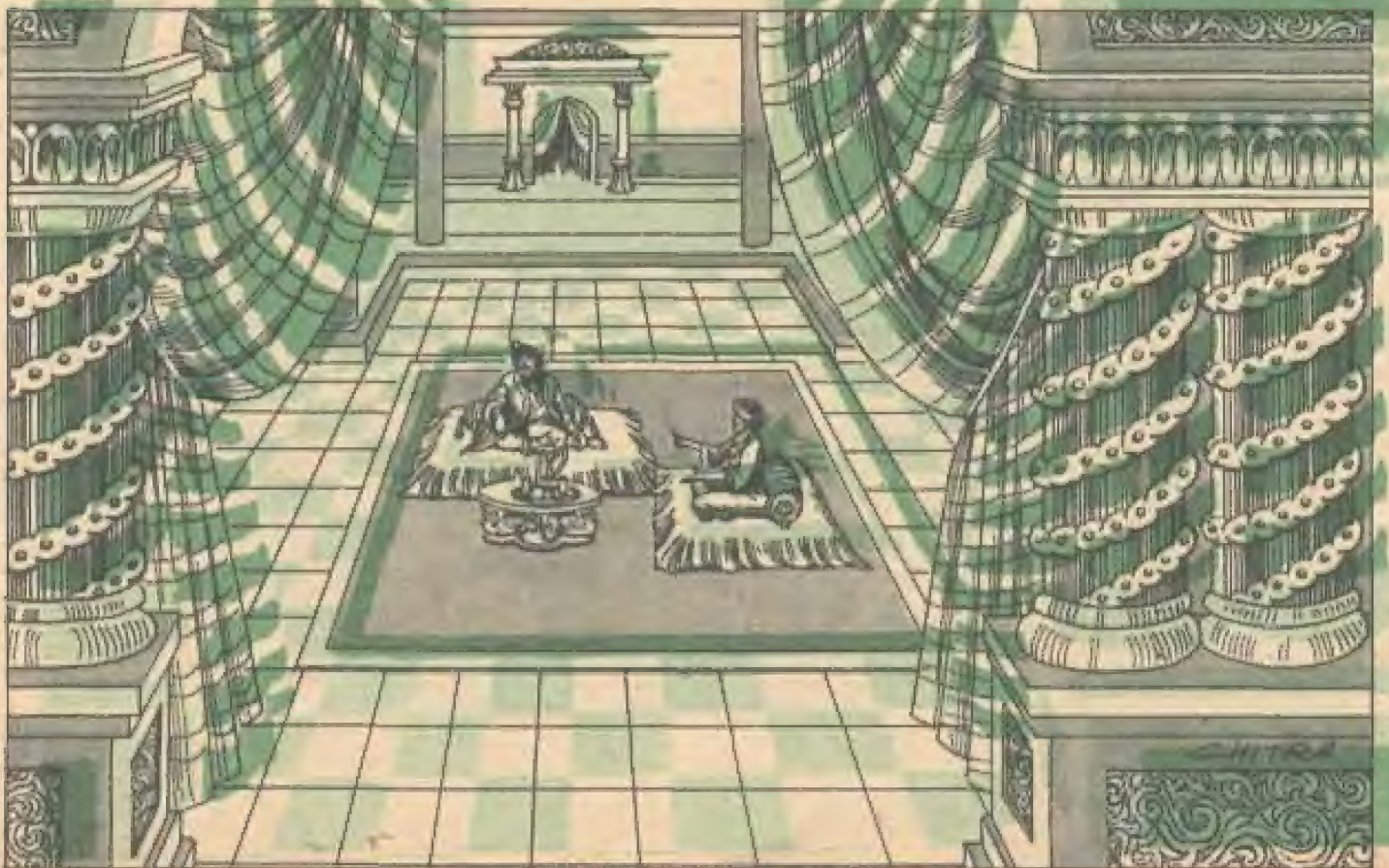
ఉన్నది. కనీసం ఒక్కరోజు పాటైనా నేను హరూనలో రషిద్‌గారి స్థానంలో బాగ్దాదు నగరానికి ఖలీఫా కావాలన్నదే నా కోరిక." అన్నాడు హసన్.

ఖలీఫా ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, "ఒక్కరోజు నగరానికి ఖలీఫా అయితే నువ్వు ఏం చేదామనుకుంటున్నావు?" అని హసన్ను అడిగాడు.

"అయ్యా, ఈ బాగ్దాదునగరం నాలుగు పేటలుగా విభజించబడి ఉన్నది. ఒక్కొక్క పేటకూ ఒక్కొక్క ప్రధానాధికారి ఉన్నాడు. మా పేటకున్న అధికారి పరమ నీచుడూ, దుష్టుడూనూ. వాడు చేసే పాపిష్టి పనులకు ఇద్దరు సహాయకులున్నారు. ఒకడు పేడి మూతివాడూ, మరొకడు బట్ట తలవాడూనూ.

వీళ్ళు పరువుగలవాళ్ళ రహస్యాలన్నీ రాబట్టుతారు. వాళ్ళను అపఖ్యాతి పాలు చేస్తారు. డబ్బు కోసం గడ్డి తింటారు. సాధు సజ్జనులకు మనుగడలేకుండా చేస్తున్నారు. నేను ఒక్కరోజు ఖలీఫా అయిన పక్షంలో నాకు ధనం అక్కర్లేదు, నా వారికి ధనం ఇవ్వను, కానీ మా పేటకు ఈ ముగ్గురి పీడా వదిలించి, ఆ ముగ్గురి శవాలనూ కందకం లోకి ఈడ్చిస్తాను," అన్నాడు అబూ అల్ హసన్.

"నిజంగా నీ కోరిక ఔదార్యంతో కూడు కున్నదిగా ఉన్నది. నీ కోరిక తీరటం నువ్వు అనుకున్నంత కష్టం కూడా కాదేమో. ఎందుకంటే, ఖలీఫా వింత అనుభవాల కోసం తహతహలాడే స్వభావం గలవాడు. ఆయనకు

నీ కోరిక తెలిసినట్లయితే ఒక పగలూ, ఒక రాత్రి నిన్ను ఖలీఫాగా చేసినా చెయ్య వచ్చు," అన్నాడు ఖలీఫా.

అబూ అల్ హసన్ ఈ మాటకు నవ్వి, "ఏదో మనం ఊసుపోకగా మాట్లాడు కుంటున్నాం గాని, నా కోరిక తెలిస్తే ఖలీఫా గారు నన్ను తప్పక వెర్రివాళ్ళ బంది ఖానాలో పెట్టేస్తాడు. అందుచేత ఒకవేళ దివాణంలో మీకు తెలిసిన వా రెవరన్నా 'ఉంటే, నేను యిప్పుడు పేలిన పేలుడు గురించి మాత్రం వాళ్ళలో ఎవరికీ చెప్ప కండి," అన్నాడు.

"నేను నీ సంగతి మరెవరితోనూ చెప్ప సని ప్రమాణం చేస్తున్నాను," అన్నాడు

ఖలీఫా. కాని అప్పటికే ఆయన ఈ అవకాశం వినియోగించుకుని మంచి ప్రహసనం అడ నిశ్చయించుకున్నాడు. ఆయన ఎన్నేసార్లు మారువేషంలో తిరిగాడు గాని, ఇలాటి మంచి అవకాశం ఆయనకు ఏనాడూ దొరకలేదు.

ఆయన హసన్ వేత నుంచి సారాసీసా తీసుకుని, "నన్ను పొయ్యనీ," అంటూ సారాతో గ్లాసులు నింపి, హసన్ చూడ కుండా అతని గ్లాసులో మంచి ఘాటైన మత్తుమందు కలిపాడు.

హసన్ తన అతిథి అందించిన సారా తీసుకుంటూ, "ఇప్పుడే చెబుతున్నాను, తెల్లవారి మీరు వెళ్ళిపోయే సమయానికి నేను నిద్రలేవక పోవచ్చు. అందుచేత మీరు వెళ్ళిపోతూ తలుపులు మూసి వెళ్ళటం మరిచిపోకండి," అన్నాడు.

ఖలీఫా అలాగే నన్నాడు. హసన్ నిశ్చింతగా సారా తాగి, తాగుతూనే ఒళ్ళు తెలియ కుండా విరుచుకు పడిపోయాడు. అది చూసి ఖలీఫాకు నవ్వు అగలేదు.

ఆయన తన బానిసను పిలిచి, "ఈ మనిషిని ఎత్తుకుని, నా వెంటరా," అన్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి బయటికి వచ్చారు. "ఈ ఇంటిని బాగా గుర్తుపెట్టుకో, నేను పంపితే సువు ఇక్కడికి రావలసివస్తుంది," అన్నాడాయన తన బానిసతో.

వాళ్ళు వీధిలోకి నడిచారు, కాని తలుపులు మూయటం మరిచారు.

వాళ్ళు రాజప్రాంగణంలోకి రహస్య ద్వారం కుండా ప్రవేశించి, ఖలీఫా సొంత పడక గది చేరుకున్నారు.

"ఈ మనిషి కట్టుకున్న బట్టలన్నీ తీసేసి, నా రాత్రి దుస్తులు తెడిగి, ఇతన్ని నా పక్కమీద పడుకోబెట్టు," అని ఖలీఫా తన బానిసను ఆజ్ఞాపించాడు.

ఈ పని పూర్తి కాగానే ఖలీఫా రాజ భవనంలోని ముఖ్యుల నందరినీ తన గదికి పిలిపించాడు. ఆయన వజీర్లూ, ప్రతి హారులూ, కొజ్జాలూ, అంతఃపుర కాంతలూ వచ్చారు.

ఖలీఫా వారితో, "రేపు మీరంతా ఈ గదికి వచ్చి, ఈ మనిషి అబ్బలన్నిటినీ పాలించాలి. నా ఎడల ఏ విధంగా నడుచు కుంటారో ఇతని ఎడల కూడా అచ్చగా ఆలాగే నడుచుకోవాలి. అతనే నేను అనుకోండి. నన్ను సంబోధించినట్టే అతన్ని కూడా సంబోధించండి. అతని కోరిక ఎంత

స్వల్పమైనదైనా సరే ఉపేక్షించవద్దు. దీనికి భిన్నంగా నడిచిన వారిని, నా కొడుకైనా సరే, కోట గుమ్మం వద్ద ఉరి తీయిస్తాను," అన్నాడు.

"చిత్తం, చిత్తం," అని అందరూ వెళ్ళిపోయారు. కాని వజీరు జఫర్, వేత్రహస్తుడు మసూర్ మాత్రం ఉండిపోయారు.

ఖలీఫా వారితో, "మీరు అందరి కన్న ముందే నిద్ర లేచి వచ్చి, ఇతని అబ్బలు తెలుసుకోండి. అతను ఏమి చెప్పినా ఆశ్చర్య పడవద్దు. అతను ఒప్పుకోక పోయినా సరే, అతను ఖలీఫా యేనన్నట్టు మీరు నటించాలి. అతను చెప్పిన వారి కందరికీ దానధర్మాలు చెయ్యండి. ఖబానా ఖాళీ అయిపోయినా సంకోచించవద్దు. అతని అబ్బలను బట్టి దండనలూ, బహూకృతులూ, ఉరి శిక్షలూ, ఉద్యోగాలూ, బర్తరపులూ అమలు చెయ్యండి. ఇదంతా నా వినోదం కోసం ఏర్పాటయినట్టు అతనికి తెలియనివ్వవద్దు. మీరు లేస్తూనే నన్ను కూడా నిద్ర లేపండి," అన్నాడు.

—(ఇంకా వుంది)

బ్రహ్మచారి శతమర్కటః

కృష్ణానది మీద ఒక బల్లకట్టు ఉండేది. ఒకనాడు నది దాటటానికి దానిమీద ఒక చివుళ్ళు అమ్మమనిషి, ఒక కోతులను అడించేవాడూ, ఒక పాములను అడించేవాడూ ఎక్కారు. బల్లకట్టు బయలుదేరబోతుండగా, "అగు! అగు!" అంటూ ఒక బ్రహ్మచారి పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చాడు.

"బ్రహ్మచారిని బల్లకట్టు ఎక్కనివ్వరాదంటారు. అగకు!" అని బల్లకట్టు ఎక్కిన వాళ్ళు అన్నా వినిపించుకోకుండా బల్లకట్టువాడు బ్రహ్మచారి కోసం అగాడు.

బల్లకట్టు నది ప్రవాహంలో ఉండగా బ్రహ్మచారి చెయ్యి ఊరుకోక చివుళ్ళ నుంచి ఒక పుల్ల తీసి, దాన్ని కోతి చెవిలో పెట్టాడు. కోతి ఎగిరి పాముల వాడి బుట్టను తన్నింది. అందులో నుంచి రెండు కాచులు కంగారుగా బయటకి వచ్చాయి. వాటిని చూసి భయపడి అడవి, బ్రహ్మచారి ప్రవాహంలోకి దూకారు. వాళ్ళను కాపాడేసరికి బల్లకట్టు వాడి తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది!

అలవాటులేని పనులు

ఒక గ్రామంలో గుర్నాధం అనే రైతు ఉండేవాడు. అతను పొలం పని చూసుకుంటూ, తీరిక వేళలో వ్యాపారం కూడా చేసేవాడు.

గుర్నాధానికి చెంగయ్య, పాపయ్య అని ఇద్దరు కొడుకులు ఉండేవారు. పెద్దవాడు చెంగయ్య పొలంపనిలో తండ్రికి సహాయం చెయ్యనారంభించాడు. పాపయ్య అంగడి పనిలో ప్రవేశించాడు.

గుర్నాధం తన కొడుకు లిద్దరికీ పెళ్ళిళ్లు చేశాడు. ఒక రోజు చెంగయ్య భార్య పాపయ్య భార్యతో, "పొద్దుటి నుంచి మా ఆయన పొలంలో ఒళ్ళు హూనం చేసుకుని ఇంటి కోసం పాటుపడుతుంటే, మీ ఆయన చేసేదేమిటి? కడుపులో చల్ల కదలకుండా కొట్టో కూర్చోవటమేగా?" అన్నది.

తన భర్తను గురించి తోడికోడలు తక్కువగా మాట్లాడటం పాపయ్య భార్య

సహించలేక పోయింది. ఆమె రోషంతో, "కొట్టో కూర్చుని, నీ మొగుడిలాగా చుట్టలు కాలిస్తే పని అవుదుం దనుకుంటున్నావుటే? నీ మొగుడికి లెక్కలు రావు. అందుకే కొట్టుపని చాతకాదని మీరు కున్నాడు!" అన్నది.

ఆ రాత్రి తోడికోడళ్ళు తమ భర్తలతో ఉన్నవీ, లేనివీ కల్పించి చెప్పారు. అన్నదమ్ము లిద్దరికీ పొరుషం వచ్చింది.

మర్నాడు ఉదయం చెంగయ్య పొలానికి బయలుదేరబోతూ పాపయ్యతో, "ఏరా, తమ్ముడూ, నిన్న మీ అవిడ నేను చేసేపని గురించి ఏదో అందిట. కొంచెం మందలించు," అన్నాడు.

అందుకు పాపయ్య, "అది ఏమీ అనలేదట, వదినే ఏమో అందట," అన్నాడు.

"అవును! అది మాత్రం ఏమన్నది? ఉన్నమాటేగా?" అన్నాడు చెంగయ్య.

దాంతే మాటామాటా పెరిగి పోట్లాట
కిందికి దిగింది. ఇదంతా గమనించిన
గుర్నాధం, కొడుకుల నిద్దరినీ పిలిచి,
“ఏమిటాయదంతా?” అని అడిగాడు.

“ఏముంది, నాన్నా? వాడికేమో
హాయిగా కుడిచి కూర్చుని చేసేపని అప్ప
గించావు. మరి నేనేమో ఒళ్ళు హూస
మయ్యే పాలంపని చెయ్యాల్సి వస్తున్నది.
నేనీ పని చెయ్యలేను,” అన్నాడు చెంగయ్య.

“నువ్వేమంటావురా?” అని గుర్నాధం
పాపయ్య నడిగాడు.

“అన్నకు పాలం పని మహా ఉంటే
ఏడాదికి నాలుగు నెలలు ఉంటుందేమో.
నాకు సంవత్సరం పొడుగునా ఈ పని
ఉంటుంది. నేను ఈ పని చెయ్యలేను,”
అన్నాడు పాపయ్య.

గుర్నాధం కొంచెంసేపు ఆలోచించి,
“ఒరే, చెంగయ్యా! ఇవాళ నుంచి నువ్వు
పాలం పని మానేసి, కొట్లో కూర్చుని
వ్యాపారం చూసుకో. ఒరే, పాపయ్యా, నువ్వు
వెళ్ళి పాలం పని చూడు,” అన్నాడు.

చెంగయ్య వెళ్ళి కొట్టులో కూర్చున్నాడు.
కానీ అతని మనసంతా పాలం మీదనే
ఉన్నది. అతనికి లెక్కలు తెలియని
కారణంచేత కొట్టుపని గజిబిజిగా ఉన్నది.

పొలానికి వెళ్ళిన పాపయ్య మనసు
‘కొట్టుచుట్టూ తారట్లాడుతున్నది. అతను
కాయకష్టానికి అలవాటుపడ్డవాడు కాక
పోవటంచేత కొంచెం పని చేసేసరికే కళ్ళు
బైర్లు కమ్మి, చతికిలపడి కూర్చున్నాడు.

పాపయ్య సాయంకాలం ఇంటికి వస్తూనే
తండ్రి దగ్గరికి వెళ్ళి, “నాన్నా, రేపటినుంచి
నేను కొట్టుపనే చూసుకుంటాను,” అన్నాడు.
అలాగే చెంగయ్య కూడా తనకు పాలం
పనే చెయ్యాలని ఉన్నట్టు తండ్రితో చెప్పే
కాదు. ఆ రాత్రి వాళ్ళ భార్యలు వాళ్ళతో,
“మళ్ళీ ఆ పాతపనే చేస్తామన్నారా?
ఛీ, ఛీ!” అన్నారు.

అన్నదమ్ము లిద్దరూ తమ భార్యలను
నేళ్ళు ముయ్యమని గదమాయించి,
మర్నాటి నుంచి తమ తమ పాత పనులే
చెయ్యసాగారు.

బలప్రదర్శన

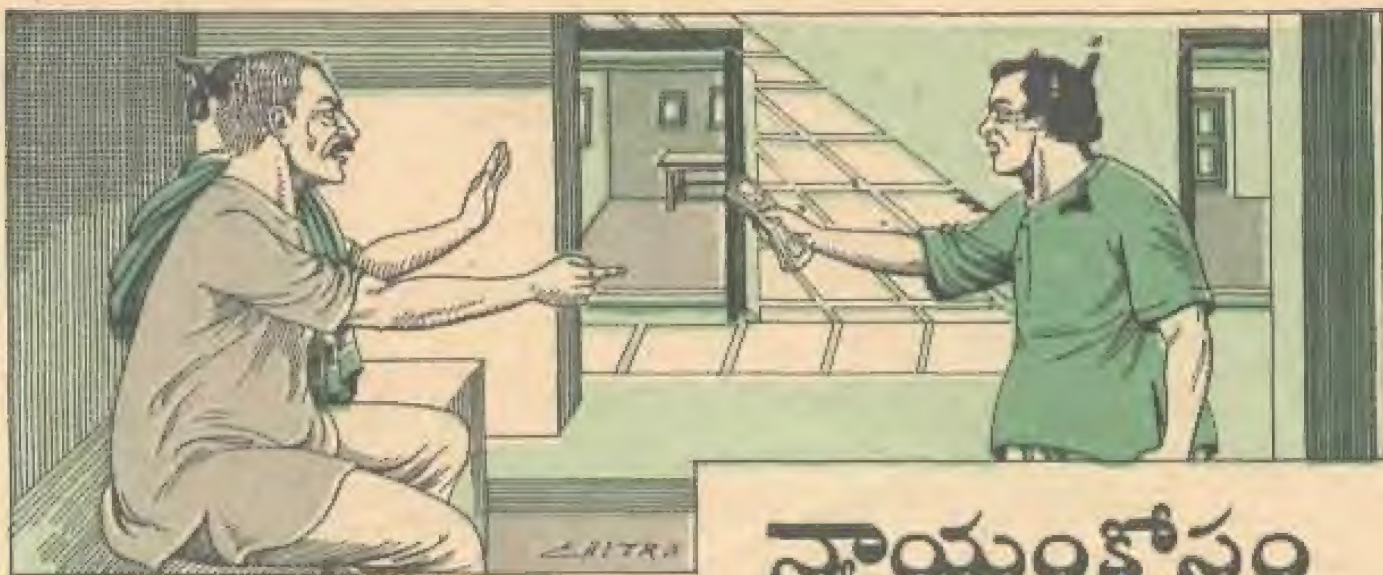
దొడ్డమిట్ట దగ్గర ఒక గ్రామానికి ఒకసారి ఒక బలాధ్యుడు వచ్చి బలప్రదర్శనలు చేశాడు. అతను రచ్చబండ వద్ద నున్న పెద్ద రాయిని ఎత్తి, గ్రామస్థులందరి మెప్పు పొంది వెళ్ళి పోయాడు.

తరవాత కూడా గ్రామస్థులందరూ అతన్ని మెచ్చుకుంటుంటే వారిలో ఒకడు, “మీరు వాణ్ణి ఎందుకు మెచ్చుకుంటున్నారు? వాడు మాంసం తిని, పాలు తాగి బాగా బలీని ఉన్నాడు. నాకు ఎవరన్నా అరు నెలల పాటు మాంసమూ, కోడిగుడ్డూ, పాలూ పెట్టినట్లయితే దొడ్డమిట్టనే మోసెయ్యగలను,” అన్నాడు.

గ్రామస్థులు వాడి మాట నమ్మి, వంతులు చేసుకుని, వాణ్ణి అరునెలల పాటు వాడు కోరినట్లు చేసి, “ఏదీ? దొడ్డమిట్ట ఎత్తు!” అన్నారు.

“నేను దొడ్డమిట్టను ఎత్తుకొనలేదు, మోస్తానన్నాను. ఆ కొండను ఎత్తి నా చువాల మీద పెట్టండి. ముయ్యకపోతే అప్పుడు అడగండి!” అన్నాడు అదూర్తుడు.

న్యాయంకోసం

ఒక ఊళ్ళో శంకరయ్య అనే ధనవంతుడు ఉండేవాడు. ఆయన వడ్డీవ్యాపారం చేసే వాడు. ఆయన పెద్ద వడ్డీలు కోరేవాడు కాదు. బంగారు నగలు తాకట్టు పెట్టినవారికే అప్పలిచ్చి, అవి తీర్చటానికి గడువు పెట్టే వాడు. గడువు తీరేలోపల బాకీ తీర్చని వాళ్ళ తాకట్టు వస్తువులన్నీ ఆయన భార్య వంటిమీద బంగారు తెడుగులాగా శాశ్వతంగా ఉండిపోయేవి.

ఆ ఊళ్ళోనే ఉండే ఒక సంసారి అవసరంగా డబ్బుకావాలిని, రత్నాలహారం తాకట్టుపెట్టి శంకరయ్య వద్ద రెండువేలు అప్పి తీసుకున్నాడు. బాకీ తీర్చవలసిన గడువులోపల ఆయన చనిపోయాడు. ఆయన కొడుకు చాలావరకు బాకీ తీర్చాడు గాని గడువు రోజుకు ఇంకా రెండు మూడు వందలు వడ్డీ బాపతు మిగిలిపోయింది. గడువు దాటినాక మిగిలిన డబ్బు తెచ్చి

ఆ యువకుడు హారం ఇయ్యమని శంకరయ్యను అడిగాడు.

"గడువు దాటింది. హారం ఇవ్వను," అనేకాడు శంకరయ్య.

రెండువేలు చేసే హారం పోతున్నందుకు ఆ యువకుడికి కడుపు మండిపోయింది. అతను గ్రామాధికారితో మొరపెట్టుకుంటే, "నేను మాత్రం ఏం చెయ్యగలను? మీ తండ్రి రాసిన పత్రం ఉన్నదాయె. శంకరయ్య ఇంటికి కన్నం వెయ్యటం మినహాగా నీ కా హారం రాదు," అన్నాడు గ్రామాధికారి.

మాట వరసకు గ్రామాధికారి అన్న మాటలు యువకుడి బుర్రలో పనిచెయ్య సాగాయి. ఆ హారం దొంగిలించాలని అతనికి బుద్ధిపుట్టింది. అవకాశం కోసం అతను పని పెట్టుకొని ఆ ఇంటి చుట్టుపక్కల తారక్లాడేవాడు.

ఒకరోజు ఉదయం శంకరయ్య బాకీలు వసూలు చేసుకు రావటానికి బస్టికి బయలు దేరుతుండగా, ఆయన భార్య తల వాకిలి దగ్గిరికి వచ్చి, "చూడండి, రత్నహారంలో ఒక రాయి పడులుగా ఉంది. దాన్ని బిగించాలండి," అన్నది.

"బస్టికే పోతున్నాను గదా. అక్కడ కంసాలి వీరయ్యకు చెప్పి రాయి బిగించ బానికి పంపిస్తాలే," అంటూ శంకరయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ సంభాషణ ఆ యువకుడి చెవిన పడింది. అతను ఇంటికి వెళ్ళి తన మిత్రుణ్ణి ఒకణ్ణి పిలిచి, వాడికి చెప్పవలసింది చెప్పి, రెండు గంటల అనంతరం శంకరయ్య ఇంటికి పంపాడు.

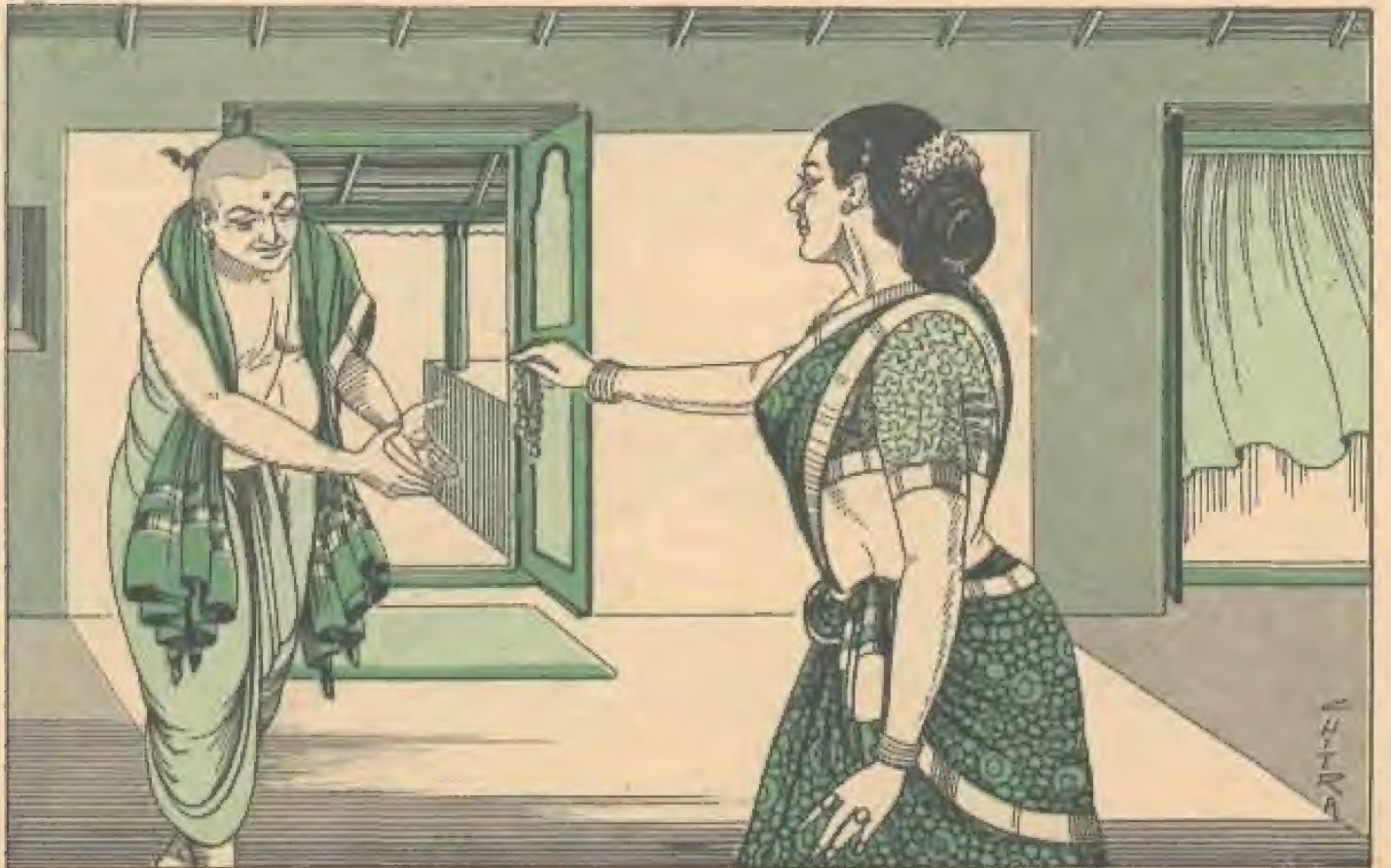
వాడు, "అమ్మగారూ!" అని పిలవ గానే శంకరయ్య భార్య బయటికి వచ్చి, "ఎవరూ?" అన్నది.

"కంసాలి వీరయ్యనమ్మా! ఆయ్యగారు పంపారు. హారంలో రాయి పడులయిం దిటగా? బిగించి ఇయ్యమన్నారు," అన్నాడు వచ్చినవాడు.

"నిజమే, నాయనా! హారం ఇయ్య మన్నావా?" అని అడిగింది శంకరయ్య భార్య.

"ఇయ్యండి, క్షణంలో బిగించితెస్తాను," అని ఆ మనిషి ఆ హారాన్ని తీసుకుని వెళ్ళి పోయాడు. అది అసలు వాడికి చేరింది.

ఆ సాయంకాలం భర్త ఇంటికి రాగానే శంకరయ్య భార్య, "భలేవాణ్ణి పంపా

రండి! క్షణంలో తెచ్చి ఇస్తానని తీసుకు పోయి ఆ కంసాలి వీరయ్య ఇంతవరకూ రాలేదు. రత్నాలహారం పని ఎప్పటి కవుతుందో ఏమో!" అన్నది.

"రత్నాలహారమా? పని తొందరలో నే నా మాట మరిచాను నుమా! బస్తీ నుంచి నే నెవరినీ పంపలేదే?" అన్నాడు శంకరయ్య.

భార్య భర్త లిద్దరికీ మిన్ను విరిగి మీద పడ్డట్టయింది.

ఎవడో దొంగ వెధవ తమ సంభాషణ విని, తెలివిగా రత్నాల హారం కాజేసుకు పోయాడు!

శంకరయ్య అప్పటి కప్పుడే గ్రామాధికారి వద్దకు వెళ్ళి, దొంగతనం గురించి చెప్పి, "అయ్యా, దండేరా వేయించండి. ఆ రత్నాలహారం తిరిగి ఇచ్చిన వారికి గాని, ఇప్పించిన వారికి గాని నాలుగువందలు బహుమానం ఇస్తాను," అన్నాడు.

"ఏమండీ, శంకరయ్యగారూ? బాకీలో రెండు వందలు దిగబడిందని ఆ హారాన్ని

సొంతం చేసుకున్నారు గదా? దాన్ని తెచ్చి ఇచ్చిన వాడికి నాలుగువందలు ఇస్తానని చాటింపు వేస్తే నలుగురూ మిమ్మల్ని గురించి ఏమనుకుంటారో కాస్త ఆలోచించండి. నన్నడిగితే మీరు గుట్టుచప్పుడు కాకుండా ఊరుకోవటం మంచిది. మీ బాకీ దాదాపు అంతా మీకు ముట్టినే ముట్టింది. హారం పోతే ఏడవవలసినవాడు అసలు వాడు," అన్నాడు గ్రామాధికారి.

శంకరయ్య సిగ్గుపడి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

తరవాత కాస్సేపటికి యువకుడు వచ్చి, "ఇదుగోనండీ, మీ మిగతా బాకీ రెండు వందలూనూ. హారాన్ని దొంగిలించిన వాడు నాకు దొరికాడు. హారం నాకు చేరింది. అది ముట్టినట్టు రసీదు రాసిస్తాను, పుచ్చుకోండి," అన్నాడు.

విధిలేక శంకరయ్య, యువకుడి బాకీ పరిష్కారమైనట్టు రాసి ఇచ్చి, హారం ముట్టినట్టు అతని నుంచి రసీదు పుచ్చుకున్నాడు.

అలవాటు

ఒక ఊళ్ళో ఒకడికి అప్పచేసి వప్పకూడు తినే అలవాటు ఉండేది. ఒకసారి మోసపోయిన వాళ్ళు మోచేయి చూపించినా, కొత్తవాళ్ళు వాడి వలలో పడి అప్పలు ఇస్తూ ఉండేవాళ్ళు. వీడి వ్యవహారం బాగా మితిమీరిపోయేసరికి ఊళ్ళోవాళ్ళంతా కూడబలుక్కుని రాజుకు పిర్యాదు చేశారు.

రాజు వాడి సంగతంతా విని, వాడికి బుద్ధి తెప్పించాలని, "వీణ్ణి తీసుకుపోయి నది వీధిలో ఒంగేపెట్టి, వీపు మీద పెట్ట రాతిబండను పెట్టండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు.

రాజాజ్ఞ అమలు జరిగింది.

దూర ప్రాంతంనుంచి ఒక వర్తకుడు కొన్ని వినుగులను వ్యాపారం నిమిత్తం తేలుకుని వస్తున్నాడు. బండ మోస్తున్న వాడు అది చూసి వర్తకుణ్ణి, "అయ్యా, వినుగులు అమ్మేవేనా?" అని అడిగాడు.

కౌసన్నాడు వర్తకుడు.

"అయితే అరువుగా రెండు వినుగులను కట్టేసి వెళ్ళు," అన్నాడు బండమోస్తున్న వాడు.

అది విని రాజు, "ఇది వాడికి దురలవాటు. ఏం చేసినా పోదు. వాణ్ణి పదిలెయ్యండి," అని భటులతో అన్నాడు.

—కె. కె. రావు

గణపతిభట్టు

ఒక గ్రామంలో గణపతిభట్టు అనే ఛట్రాజు ఉండేవాడు. సంపన్నులను కీర్తించి, వారిచ్చే బహుమానాలతో జీవయాత్ర సాగించటం అతని కులవృత్తి. ఈ వృత్తిలో గణపతిభట్టు చాలా ప్రతిభా, సమయస్ఫూర్తి కలవాడు; చక్కని అశుకవిత్వం చెప్పగలవాడు.

ఆ గ్రామంలోనే ఒక జమీందారు ఉండేవాడు. ఆయన ఇంట ఏ శుభకార్యం జరిగినా గణపతిభట్టు హాజరై, జమీందారు మీదా, ఆయన వంశం మీదా స్తోత్రపాఠాలు చదివేవాడు.

అయితే జమీందారు గొప్ప లోభి. అందుచేత ఆయన గణపతిభట్టు చేతిలో చిల్లరవజ్జులు పెట్టి, ఎప్పుడో తన ఇంట జరగబోయే శుభకార్యానికి మంచి ఈనాడు ఇస్తానని కల్లబొట్ల మాటలు చెప్పి తప్పించుకుంటూ ఉండేవాడు.

ప్రతిసారి ఇలాగే జరుగుతూ వచ్చింది. అయినా గణపతిభట్టు జమీందారును వదిలి ఇంకొక చోటుకుపోయి, సంపాదన కోసం మరొక జమీందారును ఆశ్రయించ లేదు; ఎప్పటికైనా ఈ జమీందారు తనకు మంచి బహుమానం ఇవ్వకపోతాడా అని కనిపెట్టుకుని ఉన్నాడు.

భట్టుకు ఎన్నాళ్ళనుంచో ఒక పాడిగేదెను సంపాదించుకోవాలని ఆశ ఉన్నది. అతని ఇంట్లో అందరూ పాలకూ, పెరుగుకూ మొహం వాచి ఉన్నారు. అందుచేత భట్టు, ఎలాగైనా జమీందారు నుంచి ఒక పాడిగేదెను బహుమానంగా పుచ్చుకోవాలన్న ఆశతో ఉన్నాడు.

ఇంతలో జమీందారుగారి పెద్ద కుమారుడి పెళ్ళి వచ్చింది. పెళ్ళి రంగరంగవైభోగాలతో జరుగుతున్నది. సదస్సుకు అనేక గ్రామాల నుంచి గొప్ప గొప్ప

వాళ్ళంతా వచ్చారు. గణపతిభట్టు ఆ సదస్సుకు హాజరై. వధూవరులను ఆశీర్వదిస్తూ మంచి మంచి పద్యాలు కట్టి చదివి, అందులోనే జమీందారు గుణగణాలనూ, కీర్తి ప్రతిష్ఠలనూ అకాశానికి ఎత్తేశాడు. ఆ పద్యాలు విని సభలోవారంతా అమితంగా మెచ్చుకున్నారు.

గణపతిభట్టుకు ఏదో గట్టి బహుమానం ఇవ్వక తప్పదని జమీందారుకు తోచింది. ఆయన భట్టుతో, "నీకు ఈనాం ఇవ్వదలిచాను. ఏ రూపంలో ఇవ్వమన్నావు?" అన్నాడు.

"మహాప్రభో, నాకు ఒక పాడిగేదెను ఈనాముగా దయచేయించండి," అన్నాడు గణపతిభట్టు.

"అలాగే," అని జమీందారు తన నౌకర్లలో ఒకణ్ణి పిలిచి వాడితో రహస్యంగా ఏదో చెప్పాడు. సేవకుడు వెళ్ళి కొద్దిసేపటి కల్లా ఒక గేదెను తెచ్చి కొంచెం దూరాన నిలబెట్టాడు.

ఆ గేదెను చూడగానే గణపతిభట్టుకు నిరాశకలిగింది. అది చాలా ముసలిగేదె. అది కట్టనూ కట్టదు, పాలు ఇవ్వదు. పట్టి తిండి దండుగ గేదె!

కాని అది తనకు పనికి రాదని గణపతి భట్టు అంతమంది మధ్య జమీందారుతో ఎలా అంటాడు? దాన్ని పుచ్చుకోవటమేమో అతనికి ఎంత మాత్రమూ ఇష్టం లేదు. దాన్ని తీసుకోకుండా ఉండటానికి అతను ఒక మంచి అలోచన చేశాడు. అతను గేదె

దగ్గరికి వెళ్ళి దాని చెవిలో ఏదో చెబుతున్నట్టు నటించి, అది చెప్పేది వింటున్నట్టు చిన్నగా తలాడిస్తూ, దాని నోటిదగ్గర తన చెవిపెట్టాడు.

భట్టు చేసేపని చూసి సభలో వారంతా నివ్వెరపోయారు.

"భట్టా, ఏమిటి నువ్వు చేస్తేది?" అని జమీందారు అడిగాడు.

గణపతిభట్టు వినయంగా చేతులు కట్టుకుని జమీందారు ఎడట నిలబడి, "మహాప్రభో, గేదెను ఒక ప్రశ్న అడిగాను. అది సమాధానం చెప్పింది," అన్నాడు.

"అలాగా! నువ్వేమి అడిగావు, అది ఏం చెప్పింది?" అని జమీందారు ఆశ్చర్యంగా భట్టును అడిగాడు.

"నువ్వు ఈన మొయ్యగలవా?" అని గేదెను అడిగాను. దానికి గేదె, 'కృతయుగంలో నేను మహిషారుడి భార్యను. అదిశక్తి నా భర్తను హతమార్చింది. నేను మాత్రం ఛావలేదు. తరవాత త్రేతాయుగం వచ్చింది. మనుషులు మారిపోయారు. పశు

పక్ష్యాదులు మారిపోయాయి. నేను మాత్రం మారలేదు. రావణుడు పుట్టటమూ, చావటమూ కళ్ళారా చూశాను. నాకు విరక్తి కలిగింది. తరవాత ద్వాపరయుగం వచ్చింది. అప్పుడు కూడా నేను ఈ రూపంలోనే ఉన్నాను. కంసుడు పుట్టటమూ, చావటమూ కళ్ళారా చూశాను. నాకు ప్రపంచం మీదనే రోత వుట్టింది. కలియుగం వచ్చింది. నేను అన్ని బంధాలూ వధులుకుని, ముక్కు మూసుకుని ఉన్నాను. ఈ వయసులో నన్ను నువ్వు, ఈన మొయ్యగలవా, అని అడగటానికి నీకు సిగ్గులేదా?' అని సమాధానం చెప్పింది. మహాప్రభో!" అన్నాడు గణపతిభట్టు.

అందరూ ఆతని మాటలకు గొల్లున నవ్వారు. జమీందారు దానం ఇచ్చిన గేదె ఎలాటిదో అందరికీ తెలిసిపోయింది. జమీందారు తన పరువుపోతున్నదని తెలుసుకుని, ఆ గేదెను తెచ్చిన నౌకరును గట్టిగా చివాట్లు వేసి, మంచి పాడిగేదెను తెప్పించి గణపతిభట్టుకు ఇచ్చాడు.

మహాభారతం

సభలో భీష్ముడూ, కృపాచార్యుడూ దుర్యోధనుడికి హితబోధ చేసిన మీదట త్రిగర్త రాజూ, రథబలాలకు నాయకుడూ అయిన సుశర్మ చప్పున లేచి దుర్యోధనుడితో ఇలా అన్నాడు:

"మత్స్యదేశపు రాజు నా దేశాన్ని చాలా సార్లు చీకాకు పరచాడు. అమిత బలవంతుడైన ఆతని సేనానాయకుడు గంధర్వుల చేతిలో చచ్చాడు. ఇప్పుడు మత్స్యదేశానికి నాడుడు లేడు. మీరు కోరినట్లయితే ఆ దేశం మీద యుద్ధానికి పోదాం. కొరవులూ, త్రిగర్తులూ కలిసి వెళ్ళినట్లయితే మత్స్యదేశం లొంగిపోతుంది. కావలసినంత ధనమూ, రత్నాలూ, అంతులేని ఆవుల మందలూ కొల్లగొట్ట వచ్చు. వాటితో నీ

బలం వృద్ధి అవుతుంది. నా దేశానికి శత్రు బాధపోతుంది."

సుశర్మ చెప్పిన ఆలోచనను కర్ణుడు బలపరిచాడు.

దుర్యోధనుడు తన తమ్ముడైన దుశ్శాసనుడితో, "సైన్యాన్ని సిద్ధం చేయి. సుశర్మ త్రిగర్తసేనలతో ఒక పక్క నుంచి మత్స్యదేశం మీద దాడి చేసి ఆవుల మందలను పట్టుకుంటాడు. మరొక పక్క నుంచి దాడి చేద్దాం," అన్నాడు.

ఈ పథకం ప్రకారం కృష్ణసప్తమినాడు సుశర్మ తన బలాలతో మత్స్యదేశం మీదికి దండయాత్ర బయలుదేరాడు. అష్టమినాడు కొరవసేనలు కదిలాయి.

ఈ లోపల విరాటనగరంలో రహస్యంగా జీవిస్తున్న పాండవుల గడువు పూర్తి అయింది. కీచకుడు చచ్చినాక విరాటుడు కుక్కిన పేనులాగా ఉన్నాడు:

ఇంతలో సుశర్మ సేనలు విరాటుడి గోవుల మందలను చుట్టుముట్టి పట్టుకున్నాయి. త్రిగర్తులు వచ్చి లక్షల సంఖ్యలో గోవులను వశపరచుకున్నారనీ, వారిని ఎదిరించి గోవుల మందలను కాపాడుకోవలసిందనీ గోపాలకుల నుంచి విరాటుడికి వార్త వచ్చింది.

వెంటనే విరాటుడు తన సైన్యాన్ని ఆయత్తపరచి, తన తమ్ములైన శతానీకుడూ, మదిరాక్షుడూ మొదలైన వీరులతో

యుద్ధ సన్నద్ధుడైనాడు. తన వద్ద ఉన్న పాండవులలో ధర్మరాజూ, భీముడూ, నకుల సహదేవులూ యుద్ధం చెయ్యగలిగే ఉంటారనుకుని విరాటుడు వారికోసం కూడా నాలుగు రథాలు సిద్ధం చేయించాడు.

విరాటుడి సేనలు త్రిగర్త సైన్యాన్ని కలుసుకునే సరికి చాలా పొద్దెక్కింది. ఇరు పక్షాలకూ మధ్య తీవ్రమైన యుద్ధం జరుగుతూండగా చీకటి పడింది. ఆ సమయంలో సుశర్మ విరాటుడితో యుద్ధం చేసి, ఆయనను ప్రాణాలతో పట్టుకున్నాడు. విరాటుడి సేన చీకాకు పడిపోయింది.

అప్పుడు ధర్మరాజు భీముణ్ణి యుద్ధానికి వెళ్ళి విరాటరాజును విడిపించుకు రమ్మనీ, యుద్ధం చేసే పద్ధతిలో భీముడన్న సంగతి బయట పడకుండా జాగ్రత్త పడమని హెచ్చరించాడు. భీముడు సుశర్మను ఎదిరించి యుద్ధం చేసి, అతన్ని చిత్తకపాడిచి, బంధించి పట్టుకుని, విరాటుణ్ణి విడిపించాడు. భీముడు పట్టెత్తెచ్చిన సుశర్మను ధర్మరాజు విడిపించాడు.

తాను గెలిచినట్టు విరాటనగరానికి వార్త పంపి, విరాటుడు తన గోవుల మందలను మళ్ళించుకుంటూ ఉన్న సమయంలో దుర్యోధనుడు బ్రహ్మాండమైన సేనతోనూ, భీష్మ, ద్రోణ, కర్ణ, శకుని, దుశ్శాసన, అశ్వత్థామ మొదలైన మహావీరులతోనూ

మరొక పక్కనుంచి మత్స్యదేశంలోకి జోర బడి అక్కడి గోవుల మందలను పట్టాడు.

గోపాలకుల పెద్ద ఈ వార్త తెలపటానికి రథం మీద అతి వేగంగా విరాటనగరానికి వెళ్ళి, భూమింజయు డనే రాజకుమారుణ్ణి చూసి, "రాజకుమారా, కౌరవులు మన ఆరువేల గోవులను పట్టుకున్నారు. నువ్వు మహా వీరుడవని రాజుగారు చెబుతూంటారు. మన గోవులను వచ్చి విడిపించు. కౌరవ సేనను చించిచెండాడు," అని అన్నాడు.

ఈ త్తరుడు అని ప్రసిద్ధి కెక్కిన భూమింజ యుడు ఈ వార్త వినేటప్పుడు స్త్రీల మధ్య కూర్చుని ఉన్నాడు. అందుచేత అతను తాను నిజంగా మహాయోధుడిగానే అనుకుని,

"మన అవులను అవలీలగా మరల్చగలను గాని, నాకు యుద్ధమర్మం తెలిసిన సారథి లేకపోవటం ఎంతో విచారంగా ఉన్నది. మంచి సారథిని చూడండి," అన్నాడు.

ఈ త్తరుడి పద్ద ఈన్న స్త్రీలతోబాటు బృహన్నల రూపంలో అర్జునుడు కూడా అక్కడే ఉన్నాడు. అతను తమ అజ్ఞాత వానం పూర్తి అయినట్టు లెక్క చూసుకుని, రహస్యంగా ద్రౌపదితో, "నేను ఒకప్పుడు అర్జునుడికి సారథిగా ఉండి, అతని మెప్పు పొందిన వాడినని ఈ త్తరుడికి చెప్పి, నన్ను సారథిగా పెట్టుకోమను," అన్నాడు.

ద్రౌపది కొంచెం సిగ్గుపడుతూ ఈ త్తరుణ్ణి సమీపించి, అర్జునుడు చెప్పమన్నమాట చెప్పింది. బృహన్నల నవుంసకుడని సందే హిస్తూ, ద్రౌపది గెలుస్తావని గట్టిగా చెప్పిన మీదట ఈ త్తరుడు సరేనన్నాడు. అతను కోరిన మీదట అతని చెల్లెలు ఈ త్తర బృహన్న లను సమీపించి, తన అన్నకు సారథిగా పని చెయ్యమని కోరింది.

ఈ త్తరుడు కౌరవ యోధులతో యుద్ధం చెయ్యటానికి, అర్జునుడు అతనికి సారథ్యం చెయ్యటానికి నిద్దమయారు. ఈ త్తరా, అమె తోటి ఆడపిల్లలూ బృహన్నలతో, "మీరు భీష్మ ద్రోణులను జయించి, మా బొమ్మ లకు రంగు రంగుల బట్టలు, మెత్తనివి తీసుకురండి," అని కోరారు.

అర్జునుడు నవ్వి, "ఉత్తరుడు గెలిస్తే అలాగే తెస్తాను," అన్నాడు.

రథం నగరం చాటింది. ఉత్తరుడు అర్జునుడితో, "బృహన్నలా, రథాన్ని కొరవ సేన లుండే దిక్కుగా తోలు. మనం ఆ సేనను జయించి, అవులను మళ్ళించు కుని త్వరగా తిరిగి రావాలి," అన్నాడు.

అర్జునుడు రథాన్ని వేగంగా నడిపాడు. వాళ్ళు శృశానం మధ్య ఉన్న శమివృక్షాన్ని చేరేసరికి దూరాన కొరవ సేన మహా సముద్రంలాగా కనిపించింది. ఆ సేనలు రేపిన దుమ్ము ఆకాశంలోకి చాలా ఎత్తు లేస్తున్నది.

ఆ దృశ్యం చూసి ఉత్తరుడు బెదిరి పోయాడు.

"అమ్మో, ఈ సేనను నేనెట్లా గెలుస్తాను? దేవతలు కూడా గెలవలేరు. మా నాన్న సైన్యంతో సహా త్రిగర్తుల మీదికి వెళ్ళటం చేత నేను పురంలో ఒంటిగా దిగబడి పోయాను. నేను భీష్ముణ్ణి, ద్రోణుణ్ణి, ఇంకా అనేక మంది యోధులనూ ఒంటరిగా ఎదిరించగలనా? బృహన్నలా, రథాన్ని వెనక్కు తిప్పు," అని ఉత్తరుడు విలవిల లాడాడు.

"నాయనా, భయపడకు. నిన్ను చూసి శత్రువులు సవ్యతారు. వాళ్ళతో యుద్ధం చెయ్యి. గెలిచి వస్తానని ఆడవాళ్ళ ముందు

చందమామ

ప్రజలు పలికావు. నేను రథాన్ని శత్రువుల మీదికే పోనిస్తాను. ఏ విధంగానైనా సరే వాళ్ళను జయించకుండా తిరిగిపోను," అన్నాడు అర్జునుడు.

"కొరవులు మా గోవులను ఎత్తుకుపోసి, మా అంతఃపుర స్త్రీలు నన్ను చూసి నవ్వని! నేను మాత్రం యుద్ధం చెయ్యలేను," అంటూ ఉత్తరుడు రథం మీది నుంచి కిందికి దూకి, విల్లూ బాణాలూ పారేసి, నగరం కేసి పరిగెత్తసాగాడు.

"యుద్ధంలో చావనైనా చావాలిగాని, వెన్ను చూపి పారిపోవటమా?" అంటూ అర్జునుడు రథం దిగి, ఉత్తరుడి వెంట పడ్డాడు. అతని బృహన్నల ఆకారం చూసి,

అర్జునుడని తెలుసుకోలేక కొరవ సేనల వాళ్ళు విరగబడి నవ్వారు.

ఈ లోపల అర్జునుడు ఉత్తరుణ్ణి జుట్టు పట్టుకుని అవి, తనను పోనివ్వమని రక రకాలుగా వేడుకుంటున్న ఉత్తరుణ్ణి రథం దగ్గరికి లాక్కొచ్చి, "నేను యుద్ధం చేసి గోవులను విడిపిస్తాను, నువ్వు రథం నడుపు," అంటూ అతన్ని రథం ఎక్కించాడు.

రథం శమివృక్షానికి సమీపంగా వచ్చినాక అర్జునుడు ఉత్తరుడితో, "నాయనా, మన వద్ద ఉన్న ఆయుధాలు ఎందుకూ పనికి రావు. నువ్వు ఈ చెట్టు ఎక్కు. దీనిమీద పాండవులు తమ ఆయుధాలు దాచారు. అందులో అర్జునుడి గాంధీవం కూడా

ఉన్నది. పై కప్పు విప్పావంటే నీకు ఆయుధాలన్నీ కనిపిస్తాయి," అన్నాడు.

ఉత్తరుడు చెట్టు ఎక్కి, అస్త్రాలను విప్ప దీసి, వాటిని చూసి ఆశ్చర్యపడుతూ, "మాయ జూదంలో రాజ్యం పోగొట్టుకున్న పాండవులూ, ద్రౌపదీ ఏమయారో తెలియదు గదా!" అని విచారంగా అన్నాడు.

"నేనే అర్జునుణ్ణి. మీ తండ్రి కొలువులో ఉండే కంకుడు ధర్మరాజు. మీ వంటల వాడైన వల్లవుడే భీముడు. గుర్రాలను చూసేవాడు నకులుడు. గోవులను పాలించే వాడు సహదేవుడు. కీచకుల చావుకు కారణ భూతురాలైన సైరంద్రీ ద్రౌపది," అని అర్జునుడు అన్నాడు.

ఉత్తరుడు మొదట అర్జునుడి మాటలు నమ్మలేక పోయాడు. తనకు ఏమేమి పేర్లున్నాయో, అవి ఎలా వచ్చాయో అర్జు నుడు వివరించి చెప్పిన మీదట ఉత్తరుడు అతని కాళ్ళ మీద పడి, "నీ పరిచయం కలగటం నా మహాభాగ్యం. నేను తెలియక ఏమేమో వాగి ఉంటాను, క్షమించు. నా భయం పోయింది. నువ్వు ఏ సేన కేసి రథం తోలమన్నా తోలుతాను," అన్నాడు.

అర్జునుడు ఉత్తరుడి చేత ఆయుధాలను రథంలో పెట్టించి, "నీ శత్రువులను నేనెలా నాశనం చేస్తానో చూడు," అంటూ గాంధీ వాన్ని మాత్రం తాను తీసుకున్నాడు. తర

వాత అతను తన చేతి కంకణాలు తీసేసి, జాట్లు ముడి వేసుకుని, తూర్పుగా తిరిగి అస్త్రాలను ధ్యానించాడు. అతను గాంధీ వానికి తాడు తగిలించి మీటే సరికి మహా ధ్వని పుట్టింది. అర్జునుడు శంఖం పూరించే సరికి ఉత్తరుడే భయపడ్డాడు. అలాటి నాదం అతను ఎన్నడూ వినలేదు.

అర్జునుడి రథం తమకేసి వస్తుంటే చూసి ద్రోణాచార్యుడు దుర్యోధనుడితో, "ఆ వచ్చేవాడు నిశ్చయంగా అర్జునుడు," అన్నాడు.

ఆ మాట విని దుర్యోధనుడు, "అజ్ఞాత వాన సంవత్సరం పూర్తి కాకమునుపే అర్జునుడు బయటపడ్డాడు. తిరిగి పాండవులు పన్నెండేళ్ళు వనవాసం చెయ్యాలి. గడువు తీరలేదని వాళ్ళు ఎరగకపోయి ఉండాలి. లేదా, మనం పారపాటు పడి ఉండాలి. సరి అయిన లెక్క తేల్చవలసినవాడు భీష్ముడే. నిన్న సాయంకాలం త్రిగర్తులు దక్షిణాన మత్స్యగోగణాలను పట్టి ఉంటారు. ఇవాళ ఉదయం మనం ఉత్తరాన గోవులను పట్టాం. గోవులను విడిపించటానికి అర్జునుడు వస్తున్నాడు. మత్స్యసేన ఇతని వెనక వస్తున్న దేమో తెలియదు. అర్జునుడితో యుద్ధం చేద్దాం," అన్నాడు.

"గడువు తీరకపోతే అర్జునుడు ఇలా బయట పడడు. అతను గోవులను విడి

పించుకోకుండా తిరిగిపోడు గనక యుద్ధం తప్పదు," అన్నాడు ద్రోణుడు.

భీష్ముడు దుర్యోధనుడితో, "ప్రతి ఆయి దేళ్ళకూ రెండేసి అధిక మాసాలు పస్తాయి. పాండవులు వనవాసం కిందా, అజ్ఞాతవాసం కిందా గడిపిన పదమూడేళ్ళలోనూ ఆయిదు నెలల పన్నెండు రోజులు అధికంగా వచ్చాయి. ఆ లెక్క ప్రకారం పాండవుల అజ్ఞాతవాసం గడువు తీరిపోయింది. అది తెలిసే అర్జునుడు వస్తున్నాడు. యుద్ధంలో జయాపజయాలు నిర్ణయించటం సాధ్యం కాదు. అందుచేత న్యాయంగా పాండవులకు రాజ్యం ఇస్తావే, యుద్ధం చేస్తావె తెల్చుకో," అన్నాడు.

"నేను పాండవులకు రాజ్యం ఇవ్వను. యుద్ధానికి సిద్ధం కండి," అన్నాడు దుర్యోధనుడు.

"అలా ఆయితే, నువ్వు మన సేనలో నాలుగోవంతు వెంట బెట్టుకుని హస్తినాపురానికి బయలుదేరు. మరొక నాలుగోవంతు సేన గోగణాలను వెంట బెట్టుకుని నీ వెనకనే వస్తుంది. మిగిలిన సగం సేనతో నేనూ, ద్రోణుడూ, కర్ణుడూ, అశ్వత్థామూ, కృపూడూ అర్జునుణ్ణి ఎదిరించి యుద్ధం చేస్తాం," అన్నాడు భీష్ముడు.

అందరికీ ఈ పద్ధతి నచ్చింది. దుర్యోధనుడు కూడా అలా చేయటానికి సమ్మతించాడు. భీష్ముడు సేనను వ్యూహపరచి, ఏ పక్కన ఏ యోధుడు నిలబడాలో నిర్ణయించాడు.

వ్యూహంలో నిలబడిన కౌరవసేన కేసి అర్జునుడి రథం వచ్చింది. ఇప్పుడు అర్జునుడు గుర్తించటానికి వీలుగా కనిపించాడు. అతను ఉత్తరుడితో, "బాణం వెటు దూరంలో రథాన్ని నిలుపు. దుర్మార్గుడైన

దుర్యోధనుడు ఎక్కడ ఉన్నదీ చూస్తాను. మిగిలిన వాళ్ళను వదిలేసి అతన్ని జయిస్తాను. ఆ తరువాత వీరందరూ ఓడినవాళ్లే," అన్నాడు.

అతను ఉత్తరుడికి ద్రోణుణ్ణి, అశ్వత్థామనూ, కృపాచార్యుణ్ణి, కర్ణుణ్ణి చూపాడు. కాని దుర్యోధనుడు కనిపించలేదు.

"దుర్యోధనుడు ప్రాణాలు దక్కించుకుని, గోవులతో సహా దక్షిణ మార్గాన హస్తినాపురానికి బయలుదేరాడల్లే ఉంది. ఉత్తరుడా, ఈ సేనను వదిలేసి, రథాన్ని దుర్యోధనుడు వెళ్ళే వైపుగా నడిపించు. అతన్ని ఎదిరించి గోవులను మరలిస్తాను," అన్నాడు అర్జునుడు.

అర్జునుడు తమ నందరినీ విడిచిపెట్టి మరొక దిక్కుగా ఎందుకు పోతున్నాడో గ్రహించి కృపాచార్యుడు, "అర్జునుడు దుర్యోధనుడి మీదికి పోతున్నాడు. అర్జునుడి ముందు దుర్యోధనుడు నిలవలేడు. అందుచేత మనం దుర్యోధనుడికి అండగా వెళ్ళి నిలబడదాం," అన్నాడు.

శివదూతానామ

18

పూర్వం సాలంకాయను డనే మునికి శిలాదు డనే కొడుకు ఉండేవాడు. శిలాదుడికి సంతానం లేకపోగా, ఆయన కైలాసానికి వెళ్ళి, పార్వతీపరమేశ్వరులను గురించి ఘోరతపస్సు చేశాడు. పార్వతీపరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై, శిలాదుడి కోరిక విని విచారించి, "నీకు సంతాన ప్రాప్తి లేదు. అయినా ఒక కుమారుడు లభిస్తాడు," అని చెప్పారు.

శిలాదుడు తన ఆశ్రమానికి తిరిగి వచ్చాడు. ఎంత కాలానాకీ కొడుకు కలగక పోయేసరికి ఆయన యజ్ఞం చేయ తల పెట్టాడు.

యజ్ఞగుండం తవ్వతూ ఉండగా అందులో ఒక అందమైన బాలుడు దొరికాడు. శిలాదుడు ఆ కుమారుడికి నందుడు అని పేరు పెట్టి పెంచసాగాడు.

ఒకసారి మిత్రావరుణులు అనే మునులు శిలాదుడి ఆశ్రమానికి వచ్చి, నందుణ్ణి చూసి, ఆ కుర్రవాడు అల్పాయువని చెప్పి, శిలాదుడికి విచారం కలిగించారు.

నందుడు తండ్రి విచారానికి కారణం తెలుసుకుని, కేదారానికి వెళ్ళి, పార్వతీపరమేశ్వరులను గురించి తపస్సు చేశాడు. చాలాకాలానికి పార్వతీపరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై, నందుణ్ణి వరం కోరుకోమన్నారు.

"దీర్ఘాయువు గలిగి, నేను మీ సేవలు చేస్తూ, లోక ప్రసిద్ధుడుగా పూజించబడే ఓట్టు అనుగ్రహించండి," అని నందుడు వేడుకున్నాడు.

పార్వతీపరమేశ్వరులు అతనికి కోరిక వరం ఇస్తూ, అతనికి నందీశ్వరుడు అని పేరు పెట్టి, గణాధిపత్యం ఇచ్చారు. శివుడు నందుణ్ణి అభిషేకించటానికి తన జటాజూటం

అట్ట చివరి బొమ్మ

నుంచి గంగను ఉపయోగించాడు. అ అభి
షేక జలం అయిదు నదులై, త్రిస్తోత,
జటోదక, స్వర్ణోదక, జంబూ, వృషధ్వజ
అనే పేర్లతో ప్రవహించింది.

ఇలా అభిషేకించిన నందీశ్వరుణ్ణి పార్వతీ
పరమేశ్వరులు తమ వెంట కైలాసానికి
తీసుకు వెళ్ళారు. తరవాత నందీశ్వరుడు
మరుత్తుల కుమార్తె అయిన సుకీర్తిని పెళ్ళా
డాడు. నందీశ్వరుడి తల్లిదండ్రుల పక్షాల
వారంతా శివుడి అజ్ఞప్రకారం రుద్రగణా
లలో చేరిపోయారు.

సృష్టికి ఆదికాలంలో త్రిమూర్తులు
పుట్టారు. అప్పుడు బ్రహ్మ, విష్ణు మహేశ్వరు
లతో, "నేనే పర బ్రహ్మ స్వరూపాన్ని,
మీరు నన్ను సేవించండి," అన్నాడు.

ఈ మాట విని ఈశ్వరుడు రౌద్రాకారం
ధరించి హుంకరించే సరికి, ఒక భయంక
రాకారుడు, మూడు కళ్ళు గలిగి, తెల్లని
శరీరంతో, త్రిశూలం మొదలైన ఆయుధాలు
ధరించి, దిక్కులు దద్దరిల్లేటట్టు డమరుకం
మోగిస్తూ పుట్టుకు వచ్చి, "పరమేశ్వరా,
నన్ను ఎందుకు పుట్టించావు?" అని
అడిగాడు.

"ఈ బ్రహ్మను శిక్షించు," అన్నాడు
ఈశ్వరుడు.

అప్పుడా రాక్షసాకారం బ్రహ్మకు గల
అయిదు తలలలో నడిమి తలను తన
చిటికెన వేలి గోరుతో ఖండించి, విసిరి
వేసింది. అతల పడిన చోటు బ్రహ్మకపాలం.
బ్రహ్మ తలను ఖండించిన చోటు కాశీ.

బ్రహ్మను శిక్షించేందుకు ఈశ్వరుడు తాను సృష్టించిన రాక్షసాకారానికి కాలభైరవుడని పేరు పెట్టి, తన అంగరక్షకుడుగా నియమించాడు.

అయితే బ్రహ్మహత్యాపాతకం భయంకర రూపంతో కాలభైరవుడి వెంట పడింది. అది చూసి ఈశ్వరుడు, "కాలభైరవా, నువ్వు ఈ బ్రహ్మహత్యను వదిలించుకోవటానికి తీర్థయాత్రలు చేసి, కాశీక్షత్రానికి వెళ్ళు. అక్కడ నీకు బ్రహ్మహత్యాపాతకం నుంచి విముక్తి కలుగుతుంది," అని కాలభైరవుడితో చెప్పాడు.

అలాగే కాలభైరవుడు తీర్థయాత్రలు చాలా కాలం చేసి, కాశీక్షత్రానికి చేరి, గంగా స్నానం చేసి, పవిత్రుడై, కాశీలోనే ఉండి,

కాశీనగరానికి క్షేత్రపాలకుడై పూజించబడుతూ వచ్చాడు.

పూర్వం వ్యాఘ్రపాదుడనే ముని ఉండేవాడు. ఆయన భార్య విమల. వారిద్దరూ శివ భక్తులు. వారు శివుణ్ణి ఆరాధించగా, ఈశ్వరానుగ్రహం వల్ల వారికి ఒక కుమారుడు కలిగాడు. ఆ పిల్లవాడికి వారు ఉపమన్యువు అని పేరు పెట్టుకున్నారు.

విమల పుట్టింటి వారు విమలనూ, ఉపమన్యువునూ తమ ఇంటికి తీసుకుపోయి కొంతకాలం ఉంచుకుని, తరవాత వ్యాఘ్రపాదుడి వద్దకు పంపేశారు.

అయిదేళ్ళ వయసువాడైన ఉపమన్యువు ఒకనాడు తల్లితో, "అమ్మా, నాకు పాలు కావాలి," అన్నాడు.

"మనం దరిద్రులం, నాయనా. నీ మేన మామలు ధనవంతులు గనక వాళ్ళు నీకు పాలూ, పెరుగూ పెట్టారు. మనకు పాలు లేవు." అని విమల కొడుకుతో అన్నది.

అమె సత్తుపిండి నీటిలో కలిపి ఇస్తే ఉపమన్యువు తాగక, గుక్కపట్టి ఏడవ నారంభించాడు.

"మనం దరిద్రులమని చెప్పినా విని పించుకోక ఏడుస్తున్నావు. నేను ఏం చేసే దిరా?" అన్నది తల్లి.

"మన దరిద్రం తీరే మార్గం ఏమిటి?" అని ఉపమన్యువు తల్లిని అడిగాడు.

విమల తన కొడుకును వ్యాఘ్రపాదుడి వద్దకు తీసుకు పోయి జరిగిన దంతా చెప్పింది.

వ్యాఘ్రపాదుడు ఉపమన్యువుకు శివ పంచాక్షరీ మంత్రం చెప్పి, "బాబూ, నువ్వు కైలాస పర్వతానికి వెళ్ళి ఈ మంత్రం జపించావంటే పార్వతీ పరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై నీకు కొరిన వరం ఇస్తారు," అని చెప్పాడు.

ఉపమన్యువు కైలాస పర్వతానికి వెళ్ళి శివపంచాక్షరీ జపిస్తూ కూర్చున్నాడు.

శివుడు వికార రూపంలో ఉపమన్యువు దగ్గిరికి వచ్చి, "ఈ అరణ్యంలో ఎందుకు ఒంటరిగా ఉన్నావు? క్రూర జంతువులు బాధిస్తాయి. ఇంటికి వెళ్ళు," అన్నాడు.

"నేను నీ సలహా అడగలేదు. నాకు పార్వతీ పరమేశ్వరుల రక్ష ఉన్నది," అని ఉపమన్యువు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

మరుక్షణం పులి అరుస్తూ తన మీదికి వస్తున్నట్టు ధ్వని వినిపించింది, కాని ఉపమన్యువు కళ్ళు తెరవలేదు.

పార్వతీ పరమేశ్వరులు కుర్రవాడి ధైర్య సాహసాలకు మెచ్చి, అతని ఎడట ప్రత్యక్షమై, వరాలు కొరుకోమన్నారు.

శివుడు పార్థివలింగ రూపంలో రోజూ తన పూజలు పొందేటట్టూ, తనకు అష్ట ఐశ్వర్యాలూ సిద్ధించేటట్టూ ఉపమన్యువు కోరాడు. పార్వతీ పరమేశ్వరులు అతను కోరిన వరాలు ఇచ్చారు. ఉపమన్యువు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, సుఖంగా ఉన్నాడు.

128. హిమవిచ్ఛేదనౌక “లెనిన్”

సోవియెట్ హిమవిచ్ఛేదనౌకలకు పతాకనౌక అయిన “లెనిన్” అబ్దుల్ గిత్ సడుస్తుంది. ఈ తర ధ్రువ ప్రాంతపు దీర్ఘరాత్రి అరు మాసాలకాలమూ ఇది మంచు మధ్యగా దారి చేస్తూ ముందుపోతూ ఉంటే దీని వెనుకగా వస్తువాహకనౌకలు ధ్రువప్రాంత సముద్రాలలో తిరుగుతాయి. ఈ తర, దక్షిణ ధ్రువ పరిశోధనా సంస్థల ప్రతినిధులు దీనిలో ఉంటారు. దీనిలో పనిచేసే నావికులకు సమస్త సౌకర్యాలూ ఉంటాయి. వారు విశ్రాంతి సమయాలలో సినిమాలు చూడవచ్చు, సంగీతం వినవచ్చు, వ్యాయామాలు చేయవచ్చు, లేదా పుస్తకాలు చదవవచ్చు. వారు తమ కుటుంబాలతోనూ, బంధువుల తోనూ రేడియో ద్వారా ప్రసంగించే అవకాశం కూడా ఉన్నది.

ఓహూహతి
పొందిన వ్యాధి

పరాక్రమం లేని రాజు

వంపినవారు :
యడవల్లి వెంకటసుబ్బయ్య

నూజివీడు,
(కృష్ణాజిల్లా)

విక్రయం లేని రోజు

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 20 లు

★ వ్యాఖ్యలు అగస్టు నెల 20 వ తేదీలోగా చేరాలి.

★ వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలోగాని, చిన్న వ్యాకృతంలోగాని వుండాలి. రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి. గెలుపొందిన వ్యాఖ్యలు అక్టోబర్ నెల నంచికలో ప్రకటించబడును.

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

మిరియపుగింజ 3	ఒక రోజు రాజు - 1 31
బదుర్ బైలు 6	అలవాటు లేని వసులు 39
యక్షవర్చతం - 3 9	న్యాయం కోసం 42
చీలినదారులు 17	గణపతిభట్టు 46
అనుమానం మనిషి 23	మహాభారతం 49
అపూర్వకంకణం 27	శివపురాణం 57

రెండవ అడ్డు :

దుర్గా పూజ

మూడవ అడ్డు :

ఒక భక్తుడు

ఆత్మరక్షణలో తొలిపాఠం

నాన్నా, ఇబ్బాబాబ్ నీవే నీవీక కిచ్చాడూ.

పెరిగి ఎందుకు కిచ్చాడూ?
ఆత్మరక్షణ
నీవే నేర్చుకోవాలి.

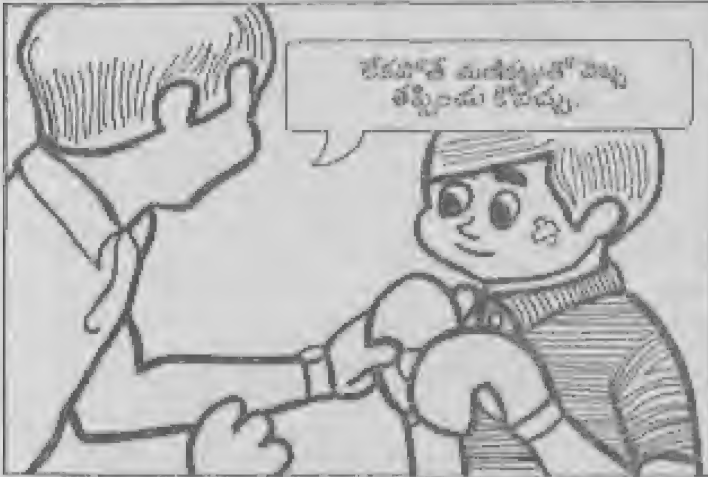

పెద్దాడు, చిన్నాడు క్రిందపై పెద్దన్న బ్లూ త్వరి లేదా చిన్నాడు త్వరికా వారి రోజుకో రోజున ముందే నేర్చుకోవాలి.

లేదా తే ముత్యంకో పెద్దా తప్పించు కిచ్చాడు.

లేదా తే పెద్దాడు చేతిమీద కానీ భరించుకోవాలి కానీ వదులించుకోవద్దు.

ఇబ్బాబాబ్ నీ చాలు - ఆత్మరక్షణ కోరం - బాక్సింగ్ కో అది తొలి పాఠం.

అరే చాలా ఆసక్తి ఉంది అయిపోయింది! నిద్రపో కోనాకే. అయితే పట్టు తోముకున్నావా?

నాన్నా, ప్రతి ఉదయం ముందు పట్టు తోముకుంటాను.

లేదు అబ్బాయి, చంతుడు కారకమైన ఆమోగ్ అనుభవించింది తొలిగించుకుంటున్న నీవు నీ పట్టు ప్రతి రోజు ప్రతి ఉదయం తోముకోవాలి. నీవు అగుళ్ళను కూడా చూద్దావోదామి.

మనమీదరం ఫోర్ హ్యాండ్ బాక్స్ పట్టు తోముకుంటావాం, దా.

అలాగే నాన్నా.

ఫోర్ హ్యాండ్స్
చంకనైపుణత
సృష్టించబడిన
బాణిపిచ్చి

ప్రియమైన నా న్నకు,
 గిడ్డు దగ్గర ఒక అందమైన
 బామ్మ ఉంది. పాళ్ల నాన్న దాన్ని
 రోడ్డు దగ్గరకు నుండి తెచ్చారు.
 దాన్ని కట్టి న్నకు బామ్మ అం
 టాడు. గిడ్డు రోజూ దానిలో ఉబ్బు
 లు పడుతుంటుంది. అది ఎంతో
 పక్కగా గలగలా శబ్దం పడుతుంది.
 నాకు అలాంటి బామ్మ ఒకటి కాదు.
 ఒకటి తెచ్చా నాకు, నా న్నా?

నీ పేరు ఈ ప్రియమైన?
 నా న్నకు నానా
 పేరు నీదే అన్నా
 నానా చెప్పింది.

ది ఆంధ్ర బ్యాంకు లిమిటెడ్

FDS AD 1748 TE A

స్కూలు పిల్లలకు తగిన బాటా

పిల్లల స్కూలు బోర్డు పదవివాసిక
పదుపాటుగా వాటావారిచే
తేయబడినవి. వురువైన పై
దర్శనం. తోపల చికాకుగా
పున్నందున యిరుకనిపించదు.
చకదక నడిచే పాదాలకు తగ్గ
బోరు. ఎంత దూరం నడిచినా
హాయిగా ఉంటుంది. ఈ రోజే
మీ పిల్లలను కనుకువచ్చి ఒక
జత కొనుక్కోండి.

మంటు 61
రూ 7.95, 8.95,
10.95

నవ్వు 41
రూ 9.95, 11.95,
14.95

వేస్తెడర్బ్ 70
రూ 17.95, 19.95,
22.95

వేస్తెడర్బ్ 03
రూ 19.95, 22.95,
28.95

మ్యా స్ట్రాంగ్ 41
రూ 15.95, 17.95,
20.95

Bata

జామెట్రి సులభతరం జా గ్రఫీ సుందరతరం చేసుకోండి...

పైకాగరన్లు బాగా అభ్యసించండి, చూడ్
బ్రాయంగుకు రంగులు రిద్దండి... కేమ్లిన్ ఇన్ స్ట్రుమెంటు
బాప్సును, రంగు పెన్సిల్స్ను ఉపయోగించండి. ఒకటి
ఉపయోగంలో బద్ధిత్వమైనది, చూడ ముద్దులైనది;
రెండవది మెత్తగా పొడవైనది—రెండూ
దాదా చాలం మున్నుకాయ, పాతై పోతుంటా
ఉంటాయి. పొదుమైనవి కూడా.

అనేక కలాం ఆర్ట్ సామగ్రి, మీకు వనిత వచ్చేది
కూడా, కేమ్లిన్ వద్ద అభిప్రాయ—వేక్స్ క్రేయాన్లు,
వాటర్ కలర్స్, పోస్టర్ కలర్స్—ఇంకా ఎన్నో.
వాటి కోసం మీకు దగ్గరలో ఉన్న
దుకాణంలో అడగండి.

కేమ్లిన్

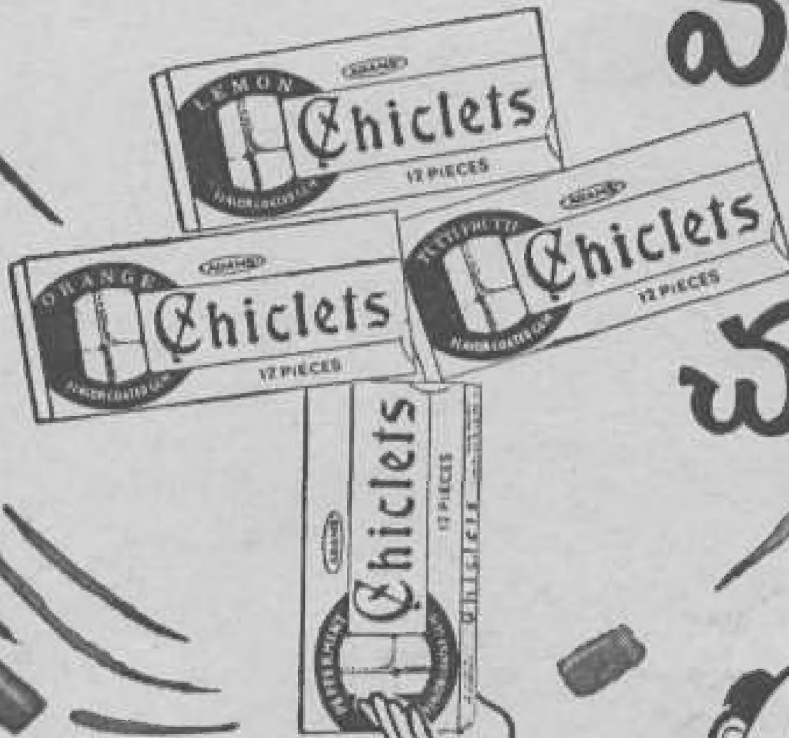
రంగు పెన్సిల్స్ను, ఇన్ స్ట్రుమెంటు
బాప్సును ఉపయోగించండి.

కేమ్లిన్ ప్రైవేట్
లిమిటెడ్
ఆర్ట్ మెటీరియల్స్ డివిజన్,
జె. వి. నగర్, బొంబాయి-59,
(ఇండియా)

PRATIBHA 1813-39 TEL

చిక్లెట్స్ వేడుకతో వుంచే చూయింగ్ గమ్

వేరుక చూడు, విసోదం
చూడు, మాదుర్యమైన
చిక్లెట్ చూడు! తినగా,
తినగా ఎంత
రుచి, నాలుగు
రకముల నచ్చే రుచి!

లెమన్
ఆరెంజ్
పెప్పర్ మింట్
టరాటీ-ప్రూటీ

www.chiclets.com

శ్రీరామ్ ఫిలింస్

నిజం నిరూపిస్తా

చాయానాటాం-నిర్మాత-చిత్రకళ్యాణం

జానకిరామ్

తల్లిమర్కెట్

నిర్మాత: ఆర్.నరసింహా

సంగీతం: సత్యం

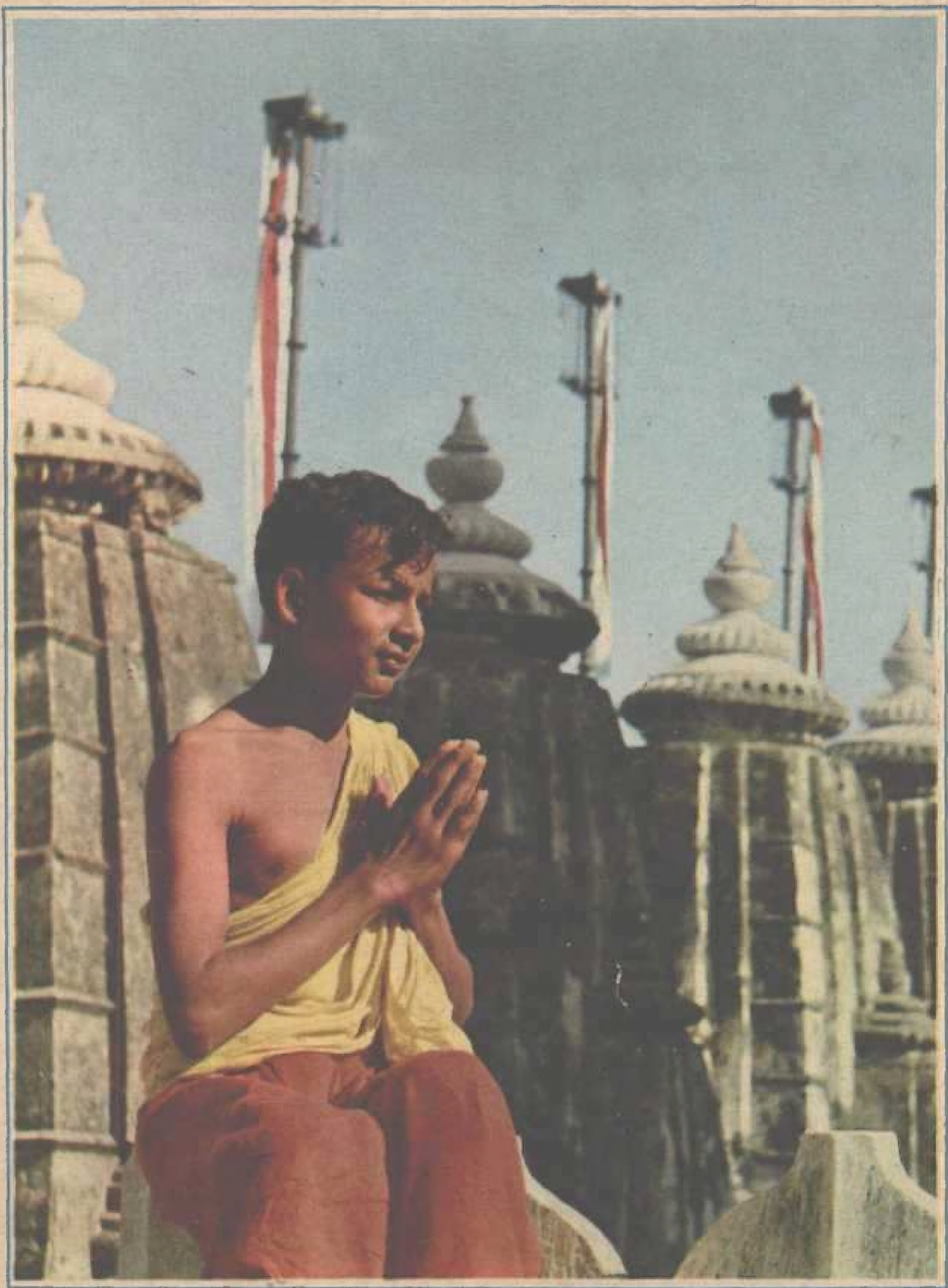

Photo by: SURAJ N. SHARMA

